

ALEXANDRU NEMOIANU

ILUMINĂRI

Jurnal 2007-2008

**Prefață de Artur Silvestri:
„Frumusețea lumii văzute“**

CARPATHIA PRESS — 2008

CARPATHIA PRESS, 2008

str. Școala Herăstrău nr. 62, sector 1

București, România, cod 014146

Website: **www.carpathia-press.com**

E-mail: **carpathia.press@gmail.com**

Tel/fax: **004-021-317.01.14**

ISBN: **978-973-7609-38-0**

Volumul de față cuprinde pagini din jurnalul scriitorului Alexandru Nemoianu, redactate în anii 2007 și 2008 la Jackson, Michigan, în SUA; dat fiind locul de alcătuire, și acestea – ca și paginile scrise anterior și publicate în volumele „Trepte” și „Treziri”, ar putea fi incluse într-o carte unitară cuprinzând *Jurnale de la „Vatra”, denumirea curentă a Episcopiei Ortodoxe Române din America.*

Coperta reproduce o imagine dintr-o frescă de mănăstire, reprezentând minuni ale Sfântului Ierach Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei

Coperta și tehnoredactare: **Gabriela CHIRCEA**

Tipar: **S.C. EURO PRINT COMPANY S.R.L.**, Buzău, România

„FRUMUSEȚEA LUMII VĂZUTE“

Odată cu micul ciclu de „jurnale“ cuprinse în „Treziri“ (2006) și „Trepte“ (2007) ce se continuă cu „Iluminări“ ce apare acum, opera lui Alexandru Nemoianu își adaugă încă o dimensiune care, deși prezentă anterior, era mai puțin vizibilă și, oricum, subliniată abia cu un vârf de creion subțire de către autorul mai degrabă preocupat de studii, eseuri și de „învățătură“ pentru uz cărturăresc și creștin. Opțiunea pare a-și găsi un reazem în teorie căci nu altfel trebuie văzută continuarea probabilă în viitoare culegeri de „însemnări zilnice“ ce sunt anunțate sub titlul, tot atât de bizantin, de „Zorile“. Dar, oricât de nouă sau, mai bine zis, de exprimată aici cu precădere, adeziunea era previzibilă și dezvoltă cu organicitate o creație ce își păstrează trăsăturile de izolare și de atemporalitate. Mai multe fragmente din „Tărâmurii“, din „Întâmplări și Vise“ sau din „Acum“ – unde amestecul de eseistică (dar de fapt „notă de lectură“ în marginea cărților „alese“) și biografie interpretată prin reflecția morală, anunță creația recentă și, dacă ar fi cazul, ar și completa-o cu material precedent divers în forma unei antologii elocvente.

Preferința pentru jurnal (vorbind, însă, în felul curent care nu se confirmă întrutotul) înseamnă de fapt o inovație în materie de specii literare căci, în fapt, ceea ce în superficialitate ne apare ca „jurnal“ ar fi în accepțiunea de aici un gen nou de reportaj care se și descrie succint: *„Mă gândesc că foarte curând va trebui pornit un nou gen literar-sociologic, reportajul intim, de suflet. În acest gen de reportaj ar trebui adunate informații privind reflectarea intimă a realităților socio-istorice și, de asemenea, date privind simțămintele, relația cu identitatea, cu strămoșii, cu neamul, sub și în Dumnezeu“.*

O astfel de schiță cu aspect izbitor programatic nu neobișnuită la un scriitor care își notează visele cu scrupulozitate, așa cum se observase ceva mai înainte în „Întâmplări și Vise“ mai cu seamă (și de unde s-ar putea extrage oricând o stranie carte cu conținut oniric al cărei sens ar merita să îl clarifice autorul însuși cândva). Nici sugestia de natură ontologică nu lipsește, la drept vorbind. Viața însăși – în sensul ei cel mai larg – este văzută ca un fel de „continuum“ unde mintea pătrunde numai intermitent și în clipe faste sau în stări anumite de prezență atinsă de „har“, în exercițiu mistic de meditație profundă sau prin îngăduiri ce iau forma unor revelații adeseori exprimate criptic și care trebuie descifrate. Deslușirea în scop de a cunoaște în adâncime ne indică o concepție despre realitatea înțeleasă mai degrabă metafizic și în forme extinse dincolo de cele văzute care, deși există, sunt doar reflex palid al unei

realități ireductibile care, în ultimă analiză, nici nu se poate comunica. În marea și heteroclită desfășurare a evenimentului imediat, scriitorul se străduiește a identifica „semnele”, mesajele, comunicările, de fapt tot ceea ce vorbește încifrat și vine fără a se anunța, scoborând din „cele de sus”. Căci în aceste „tărâmurii” (o formulă în sine cu aspect metafizic), mesajele vin în forma semnelor și a unor scenarii ce trebuie lămurite fiind învelații examinate cu atenție și deduse pe calea intuitivă. Este „trezia” invocată frecvent de autor.

Categoriile de semne vehiculând înțelesuri nu sunt numeroase dar sunt neobișnuite și rareori în literatura română s-a mai întâlnit o scriere unde tot ce este „glas secret” al lumii imediate (sau al naturii necuvântătoare) să fi răsunat atât de constant și tulburător. Meteorologia se include între acestea și o culegere de fragmente despre vreme (în fapt – o „**meteorologie a clipei**”) ar merita făcută, de altminteri, și pentru splendidele observații înfiorate ce le-ar cuprinde (scurte urme simbolice unde se ascund sensuri grozave). Totuși, examinările ce urmăresc „**frumusețea lumii văzute**” (despre care Alexandru Nemoianu a scris pagini memorabile) nu se încheie aici. Recenzia faptelor ce alcătuiesc istoria „vietăților mici” întâlnite din întâmplare sau așezate pe lângă casă face de asemenea nu doar deliciul ci și organizarea enigmatică a „jurnalului de evenimente în cod”, descrise pentru a căpăta sens. Este ceea ce scriitorul denumește „observarea”.

Dar „omul” – care ocupă aparent **material cantitativ** mult prin spectacolul carnavalesc desfășurat adesea cu penel goyesc – acesta ce greutate ar avea? Omul există ca temă de reflecție numai într-atât încât exemplifică îndemnări în vederea perfecționismului etic care rămâne deziderat fundamental căci primate cu atenție aceste adnotări sunt deopotrivă exerciții de devoțiune, episoade de încercare, „chinuri” stimulate și de lecturile de pateric: „*O soluție pentru necazurile fiecărei zile* – spune Alexandru Nemoianu în „Treziri” – *stă în a citi zilnic o apoftegmă din Pateric și apoi în strădania de a înțelege conținutul și a-l aplica în cursul celor douăzeci și patru de ore. Această înseamnă urmarea unui exemplu și deci, umilire, apoi înseamnă a da zilei sens și motivație existențială*”. Sunt propozițiuni eminente ce aparțin celui mai „bizantin” dintre scriitorii români de azi.

ARTUR SILVESTRI

*18 Iulie 2008, Sf. Mucenic Emilian de la Durostor,
Sf. Mucenici Iachint, Pavel și Valentina*

ILUMINĂRI

Jurnal 2007-2008

12 februarie 2007

- Încep noul pseudo-jurnal sub semnul călătoriei făcută în ianuarie 2007 la Roma. Atunci și acolo mi s-a dezvăluit fața hâdă a „Europei Unite”; o înjghebare satanică și negativă, al cărei scop este eliminarea, distrugerea identității și instaurarea unei medio-crități sordide. Prin comparație cu acea înjghebare, Statele Unite pot fi pe drept considerate „pământul făgăduinței”. Statele Unite nu sunt perfecte, nu sunt nici măcar „bune” dar nu sunt emina-mente „rele”. În același timp am înțeles că mă pot bizui doar pe credința în Dumnezeu, în ortodoxie, pe Larissa și Andrei, pe câțiva prieteni (Arhiepiscopul Nathaniel, Diaconul David Oancea, Mark Chestnut, obștea Mănăstirii „Adormirea Maicii Domnului”, Aurel Sasu, Artur Silvestri) și pe singurele rude directe ce le mai am în România, Pupu (Ion Bârsan) și Otilia. Suport moral am și prin, în, credința în „modelul existențial românesc” și prin faptul că în Borloveni am parte în casa strămoșilor mei, „casa Boldea”. Prezența mea la „Vatra Românească” și poziția ce o am la „Centrul de Studii și Documentare”, sunt o binecuvântare de care nu sunt vrednic și un dar a cărui bogăție mă copleșește și înspăimântă deopotrivă.

- Acum trei zile am trimis lui Aurel Sasu și editurii „Eikon” din Cluj, spre publicare, pseudo-jurnalul „Trepte” (2005-2007).
- Iarna continuă cu temei și ninsoare.
- Două zile am avut bucuria de a-i avea aici pe Andrei și Evelyn.

13 februarie 2007

- Lucrez la expedierea Buletinului Ianuarie-Martie 2007. Un număr bine făcut și dedicat memoriei Arhiepiscopului Valerian de la a cărui trecere la cele veșnice se împlinesc douăzeci de ani.

- În România se văd roadele aderării la bestiala „Europă unită”. Cazanele de țuică sunt sigilate și se pun impozite enorme pe producătorii de țuică. Evident se va trece în clandestinitate și în existență „paralelă”, „ei cu ale lor, și noi cu ale noastre”. În același

timp se vede scopul acelei întocmiri satanice, distrugerea oricărui semn de „specific“.

- Am anume probleme, reale sau doar închipuite, cu inima. Îmi pare că am bătăi prea puternice și poate cam repezi. Să fie un avertisment?

14 februarie 2007

- În România, vremea, starea timpului, este bolnavă. Este cald, plus patruşprezece grade Celsius, și atmosferă de sfârșit de aprilie. Starea vremii semnalează absurditatea condiției sociale, economice și politice. „Integrarea“ în „eurocaca“ începe să își arate roadele. Transhumanța, fabricarea brânzeturilor tradiționale, a țuicii sunt interzise. Acestea sunt acte cu valoare simbolică. Războiul se duce împotriva identității, a „modelului existențial românesc“.

- Primesc exemplare din volumul care mi-a fost publicat de către Artur Silvestri, „Fragmente din Vremea Persecuțiilor“. Îmi pare un volum frumos și folositor.

- Azi la trei după amiază merg la control cardiac.

15 februarie 2007

- Dislexicul spumegă și amenință. Comportamentul de copil de „ștab“ vicios este tot mai evident. Realmente se „dă cu curu de pământ“. În fapt acest dobitoc trăiește într-o izolare totală, înconjurat de curteni josnici. Cred că intrăm în faza cea mai periculoasă a acestei rușinoase președinții. Dar poate sistemul american se va dovedi mai puternic decât acest imbecil.

- În 13 și 14 februarie avem un viscol puternic, cu multă zăpadă și un val de frig teribil.

- Ieri am fost la Dr. Rebecca Patrias, o femeie admirabilă, pentru un control cardiac. Am aflat că sunt bine.

- Vorbesc cu Arhiepiscopul Nathaniel despre rolul ortodoxiei româno-americane ca parte a SUA. Îi dau o copie a unui articol ce mi s-a publicat în numărul Octombrie-Decembrie 2006 în „Altarul Banatului“ în care vorbesc exact despre acest aspect istoric.

- Mircea Dinescu publică în ziarul „Adevărul“ o tabletă cretinoidă în care insultă Patriarhia Română și pe „popi“. În esență mahalagismele lui și-au pierdut hazul. Dau un „răspuns“/opinie în care finalul „Domnule Dinescu ești un dobitoc“ îmi apare „Domnule Dinescu ești un naiv“. Libertatea de exprimare!

Dinescu este o caricatură bătrână suspendată în timp. Dacă în 1989-90 grimasa lui putea avea anume haz, acum ea este penibilă, a unui bătrân buhav și depășit.

16 februarie 2007

- Am anume îngrijorări privind soarta manuscrisului „Trepte” și ilustrației trimise prin poștă lui Aurel Sasu, joia trecută. Nu au ajuns la destinație și mă necăjește perspectiva de a repeți operația și a reintra în același provizorat. Poșta, ca sistem, este depășită, anacronică.

- Cred că toți cei care avem o minimală „importanță” sau ni se acordă anume importanță, suntem supravegheați. Modus operandi este de a avea un „observator” direct, poate un fost prieten, care ne supraveghează permanent. La rândul său „supraveghetorul” este verificat printr-un alt cunoscut și așa mai departe, în sistem „piramidă”. Mânia contabilității, fără îndoială de inspirație diabolică, vădește nesiguranța și provizoratul celor care patronează un asemenea sistem.

- „Talantul” este înmulțit în plan spiritual, singurul veșnic. În primul rând este înmulțit prin dragoste și smerenie a căror prezență poate fi verificată prin „importanță” pe care ne-o acordăm. Părerea de sine este dovada sigură a lipsei de har.

19 februarie 2007

- În România (sub ocupația „eurocaca”) se pregătește „Legea Învățăământului”.

- Proiectul prevede obligativitatea „educației” de la vârsta de un an. Cu toată siguranța sunt două scopuri.

Unul fătîș, spălarea la creier și al doilea ținând de arsenalul viitoarei prigoane, posibilitatea de a lua copiii celor care vor fi „anti-sociali”, opuși ocupației. Avertizez despre aceasta pe cine pot.

- Iarna pare a da semne de îmblânzire. Oricum timp de o lună am fost sub un val de frig și cu o medie a temperaturii de opt, nouă grade Celsius sub zero. Un iepuraș răătăcit lângă Centru a fost hrănit de Larissa cu morcovi. Aproape s-a îmblânzit.

- Rostul existențial al legionarilor nu a fost cel politic, unde în fapt au fost o catastrofă nocivă, ci în închisorile comuniste unde s-au purtat eroid și unde au salvat vieți și suflete.

- În 17/18 februarie visez că Andrei trebuia să susțină un soi de bacalaureat unde examinarea în limba română ar fi fost o probă decisivă. Cu Larissa ne sfătuim să prezinte ca autori citiți pe Sadoveanu, pe „mine” și pe Lucică Chițescu(?!), fostul meu șef de secție la Muzeul Național o vreme. Cerem informații și suntem îndrumați către un dobitoc suficient, incompetent dar „sigur”. Andrei era destul de speriat și îmi era milă de el. Brusc m-am gândit dacă nu cumva vom fi „judecați” pentru empatia cu stările sufletești ale celor din jur.

20 februarie 2007

- Finalmente, manuscrisul „Trepte” și ilustrația au ajuns la Cluj în mâinile lui Aurel Sasu.

- Astăzi trimit tehnoredactoarei, Annette Roushckoulp, materialele pentru Buletinul de Primăvară (Aprilie-Iunie) 2007. Vremea tergiversărilor a trecut.

- Mă gândesc că folosirea mijloacelor electronice în România s-a „plafonat”. Din nou se constituie o diferență de cantitate, calitate și fond în ce sunt aceste mijloace în „Lumea Nouă” și în România. Îmi pare că este un simptom al fragilității, superficialității și încă mai vârtos al „formei fără fond”.

- Din nou Larissa trebuie să lupte la Colegiul din Jackson pentru tratament egal. Cererea ei de a-i fi recunoscute studiile doctorale din România este hărțuită birocratic și din nou (a patra oară!) sunt indivizi care pun în discuție validitatea diplomei ei universitare (a titlului de Master of Arts.) Este expresia xenofobiei și mărturie despre dificultățile condiției de imigrant.

21 februarie 2007

- Finalmente, aproape două luni după ce l-am trimis, „Meridianul Românesc” îmi publică pamfletul despre „raportul” „Tismeneanul”. Este publicat integral, fără intervenții în text (articolul a mai fost publicat, chiar în decembrie 2006, în presa electronică organizată de Artur Silvestri). Mă bucur de această publicitate. Vladimir Tismăneanu, un obraznic care face cu putință antisemitismul, trebuie pus la punct. Este un scandal ca românii să fie „învățați” de ce nu trebuie să fie comuniști de fiul unuia care a comis crime introducând în România bestiala teroare bolșevică.

- În Statele Unite, emigrația este limitată tot mai mult. Una dintre căi este a strangulării economice. Taxele pentru completarea a nenumărate petiții, cereri, înscrieri, devin prohibitive. Peste noapte costul lor a fost triplat.

22 februarie 2007

- Într-o minusculă și fără vlagă publicație românească din Paris, total nepotrivită, numită, „Asimetria“, este publicat un vicios atac împotriva lui Artur Silvestri. Nu sunt folosite înjurături directe ci acuzații „oblice“, „zvonuri“. În afara repetării vechilor „acuze“ (numele „real“ i-ar fi „Târnăcop“ (ce va fi fiind rău în asta și de ar fi adevărat?), fost „agent al securității“, „își schimbă părerile“ (ca și cum nu ar fi un fapt clinic, că doar imbecilii, oligofrenii, nu își schimbă părerile) se trece la acuze „ideologice“, crime de „gândire“, care, sub noua ocupație, sunt capitale, „tendențe (?) antisemite“ și „iz legionaroid“. Este limpede că „puterea“ își dă seama că are în față un adversar puternic. Pentru moment, se caută izolarea lui și aflarea punctelor „vulnerabile“. Este interesant că acest atac se poartă prin mai degrabă dubiosul bătrân Dan Culcer, figură de literat marginal și frustrat cronic. Deci se scot de la naftalină ruinele „exilului nesemnificativ“, cei care prin pretenția unei stări de fals exil căutau să obțină avantaje în România și care, pe durata acestui „exil“, „nu au învățat nimic și nu au uitat nimic“. Artur Silvestri ar trebui să îl ignore pe acel nefericit.

23 februarie 2007

- Războiul din Irak a intrat în haos deplin. În fapt este un război civil în care trupele SUA nu pot face mare lucru. Înțelegând situația, Marea Britanie decide să retragă majoritatea trupelor ce le avea așezate acolo. Îndobitocit, vicepreședintele Dick Cheney declară că acesta este un „semn de biruință“. Evident dislexicul și confrății lui trăiesc într-o altă lume. Cu rușine este de reținut că România este singura țară care, din slugărnicie, nu își retrage contingentul de circa opt sute de oameni. Oricum simbolic. Dar este și asta dovadă de „character“. În vremea „destalinizării“, România a fost ultima țară din răsăritul Europei unde a fost scoasă statuia monstrului și ultima țară unde rușinoasa formulă, „Orașul Stalin“, a fost scoasă din circulație.

- În Piața Comună, zisă „eurocaca“, sunt luate măsuri severe de control a poștei electronice (e-mail) și telefoanelor mobile. Este un alt semn al pregătirii teroarei de tip „ceka“. (În spațiul „eurocaca“ pentru „comentarii“ poți fi condamnat la ani grei de pușcarie. Spre exemplu pentru „tăgăduirea“ „holocaustului“).

26 februarie 2007

- La adunarea specială a comisiei de acreditare a Colegiului din Jackson, Larissa primește recunoașterea examenelor ei doctorale și a lucrului de cercetare făcut în România la „Muzeul Național“. Aceasta înseamnă recunoașterea ei ca „profesor“ plin și o substanțială mărire de salariu. De puține ori am văzut-o atât de bucuroasă.

- Ion Marin Almăjan îmi scrie un emoționant mesaj de prietenie. Între altele, cu mâhnire, îmi spune că este „atacat“ prin trepăduși ai „elitei de mahala“. Îl sfătuiesc să nu bage în seamă pe acești mercenari de nimica și să țină seama că lupta dintre ciurucurile „globaliste“ și cei care își iubesc tradiția, legea și neamul, devine tot mai deschisă. În context nu pot totuși să nu mă minunez de decăderea morală a reprezentanților „elitei de mahala“ și de încreșterea tuturor ocupanților României de a nu accepta decât „unanimitatea“. Cu părere de rău dar asta reflectă și lașitatea poporului în întregul său. Păcat care a fost și va fi plătit amar.

- Sfântul Antonie cel Mare vestea că, „vor veni vremi când oamenii vor înnebuni și pe cel care nu va înnebuni îl vor urî căci nu va fi ca dânșii“. Fără îndoială acest lucru se petrece în fiecare generație și exact această împrejurare trebuie să ne facă suspicioși la chemarea la „unanimitate“.

- Căldura inimii, trezvia, împreună cu neconținută pomenire a lui Dumnezeu, duc la starea de înțelegere, a celor dinăuntru și a celor din afară și, totodată, la puterea de a deosebi binele de rău.

27 februarie 2007

- Întocmesc un articol, „Ispita Unanimității“, în care vorbesc despre căderea degradantă ce o reprezintă această încercare dată fiecărei generații. În context, cu durere notez o categorică vocație a intelectualității române pentru această rușinoasă patimă. Articolul îl trimit publicațiilor electronice întemeiate de către Artur Silvestri și gazetei „Meridianul Românesc“ din California.

- Aurel Sasu îmi propune mai multe colaborări ale sale la „Buletinul Informativ”. Le primesc cu bucurie.

28 februarie 2007

- Adun materialele necesare bunului mers al „Adunării Generale” a Centrului. Un eveniment pe care îl aștept să treacă foarte nerăbdător.

- Vicepreședintele Dick Cheney, o entitate eminentă negativă, face un „tur” în Asia, Australia, Pakistan și Afganistan. În Afganistan, un atentat are loc în proxima lui vecinătate. Este dovedă „influenței” și a „dragostei” ce o are lumea pentru regimul dislexicului degenerat. Împins de nevoie, același regim acceptă să poarte discuții cu Iran și Siria.

- Bursa americană suferă o severă „corecție”, cădere, urmare a unor ajustări în bursa chinezească. Este limpede că „al doilea” pol de putere din lume există.

1 martie 2007

- Vremea rea, a unei ierni care a fost căinoasă, continuă cu vrăjmășie. Ploi amestecate cu gheață și vânturi colosale se abat asupra noastră neconținut.

- Ramolimentul este în bună măsură consecința „ruperii” interioare. Incapacitatea de a mai recunoaște, măcar în „inima” noastră, minciunile sau falsurile ce le spunem ori trăim, duce la o „rătăcire”, o pierdere a drumului înapoi și astfel ajungem în a fi suspendați în iluzie și ireal, în spațiu demonic.

- Primesc emoționant mesaj de încurajare din partea lui Artur Silvestri.

2 martie 2007

- Adunarea Generală a Centrului a decurs decent, cuviincios. Arhiepiscopul Nathaniel și diaconul David Oancea mi-au arătat din nou prietenie și încredere mișcătoare. (În context am reținut claritatea și înțelepciunea lui David. Remarcabile!). Părintele Calinic (Cavin) Berger este un entuziast „fierbinte”. Propune organizarea unui „simpozion” la Centru! John Santeiu este în esență același.

- Expresia „caveat emptor” (cumpărătorul să aibă grijă!), este indicativa vremii noastre. Să ne ferim de goliciune și de cei care vor să o prezinte ca adevăr.

- Omul redus numai la trup riscă să fie secătuit de forțele sale vitale, care provin din spirit.

5 martie 2007

- Bucuria în Domnul este amintirea vie a Raiului, a locului și stării din care venim și unde ar trebui să mergem. Este bucuria totală, beția „Cincizecimii“.

- Mulțime de treburile mărunte și frustrante pentru Centru. Împlinirea lor este cumva încă mai apăsătoare în aceea că nimeni nu știe și nimănui nu îi păsa de ele.

- Contactul cu „Puccini 4“ și încă mai exact cu Beba și Pilu este apăsător și rece. Este conștiința și simțământul golului absolut. Oameni care trăiesc într-un cerc nespus de mic și meschin, oameni care nu învață nimic și nu uită nimic.

6 martie 2007

- Dăruiesc Arhiepiscopului Nathaniel un exemplar din volumul meu, „Fragmente din Vremea Persecuțiilor“. Este bucuros și cumva mândru de „omul său“.

- O figură de slugoi degenerat este „consultantul militar“ al postului de televiziune CNN, generalul în rezervă David Grange. În comentariile lui, niciodată cei din comandă nu greșesc, doar „opozitia“ și subordonații. Un animal!

- Iubirea ruptă de spirit, redusă la „sex“, nu oferă decât trupuri, conceptul „pentru plăcerea mea“, întrebarea „și după asta?“, plictiseală mortală, masculinizarea femeii. Carisma feminină dispare și rodul ei nu se mai poate naște. De aici afirmarea deschisă a homosexualității, abuzării copiilor și incestul.

- La începutul veacului al II-lea d. H existau sectele „ebionites“ (termenul ebraic pentru „proști“), care cereau respectarea „legii“, a „sabatului“ (deci un soi de „sambatar“) și urmașii lui Cerinthus (condamnați de însuși Sfântul Ioan Evanghelistul) care erau un soi de „mileniști“. Dovadă că necuratul nu poate decât să repete mereu și mereu aceleași înșelăciuni.

12 martie 2007

- În 7 martie mergem la Andrei și Evelyn în Pittsburgh. Mergem cu bine. O zi stăm la Pittsburgh și apoi mergem la părinții lui Evelyn în Allentown. Vineri, în 9 martie, merg cu Andrei în Philadel-

phia, un oraș frumos și vechi în Lumea Nouă, dar a cărei margine de sud, unul dintre ghetourile negrilor, este fioroasă, Berlin 1945. Andrei practică un soi de compulsivitate jucăușă. Trebuie să fie cu grijă căci poate fi prins în ea și consecințele pot fi devastatoare.

- Vorbesc la telefon cu profesorul Iosif Băcilă din Bozovici, editorul revistei „Almăjana”. O revistă care promovează valorile perene bănățene și românești și care, în condițiile noii ocupații „globaliste”, are un rol excepțional.

- Dostoievski este cel care a arătat că la capătul stărilor pasionale (i.e. erotism) se află o stare spirituală și religioasă negativă, demonismul deschis. Astfel, la capătul demonstrației erotice, Fiodor Karamazov desenează o icoană a Maicii Domnului iar Stavroghin abuzează o copilă și se bucură în disperarea ei și în oroarea ei când îi declară, „l-am omorât pe Dumnezeu”.

13 martie 2007

- Dau telefon onomastic unchiului meu Coriolan Cincheza ajuns la impresionanta vârstă de 91 de ani. Complet lucid și autonom.

- De la Aurel Sasu primesc două texte superbe despre Valerian (text cenzurat în România în 1996!) și despre Pomutz. Buletinul Informativ este tot mai divers și interesant. Trista „epocă” devine o ceață întunecată rămasă în urmă.

- Vizita lui W. în America Latină este permanent și eficace batjocorită de către eroicul și simpaticul Hugo Chavez, președintele Venezuelei. Populația din America Latină huiduie copios pe dislexic și preoții maya fac servicii de exorcizare în locurile vizitate de el. În același timp, sfidând Congresul și bunul simț, firma Hulliburton (căreia statornic beneficiar îi este monstrul Dick Cheney) își mută sediul în Dubai.

14 martie 2007

- Trimit articole și scrisoare de mulțumire înțeleptului Mitropolit Nicolae al Banatului. Mereu articolele trimise mi-au fost publicate în revistele Mitropoliei Banatului, cu risc pentru Mitropolit căci „elita de mahala” urăște cele pe care le spun și mesajul care este al dragostei de ortodoxie și neam.

- „Taina iubirii“, după cum arată Pavel Evdokimov, este taina lumii ce va să fie. Iubirea le împlinește și face una pe toate. Trăirea în duh și adevăr stă mai presus, „fără de asemănare“, de „litera legii“.

15 martie 2007

- Există o tristă confuzie, mergând până la echivalare, între conceptul de „individ“ și „persoană“. Persoana este o categorie duhovnicească. Individul este o categorie socială, număr biologic și economic. Individul este parte individualizată din întregul naturii. Persoana este membru al Împărăției lui Dumnezeu. Persoana reunește, prin dragoste, natura creată cu cea necreată (Harul lui Dumnezeu). Individul poate fi clasificat în „tipuri“ psihologice și caracterologice. Persoana este întotdeauna unică.

- În toate vremurile, creștinii nu au căutat să fie opuși instituțiilor și rânduiriilor existente, nu au căutat răzmerițe, ci au căutat să preschimbe așezările și așezămintele existente din interior, să le dea înțelegerea superioară, duhovnicească, întru veșnicie.

16 martie 2007

- În ultimele zile, în presa românească apar interviuri date de către penibilul Radu Duda, „măritat“ cu una dintre fiicele lui Mihai de Hohenzollern (considerabil mai bătrână decât el). Acest individ, în cel mai bun caz un gigolo, a fost uns „prinț“ aruncând întreaga situație într-un ridicol macabru. În loc să își vadă de treabă, personajul dă interviuri vorbind în numele „casei regale“ (?!) și anunțând „planuri de... treizeci de ani“. Adevărul este că regimul Hohenzollern în România (1866-1947), cu excepția calificată a perioadei „decente“, Carol I și parțial Ferdinand, a fost o rușine. Iar Carol al II-lea prin crime și corupție a făcut monarhia cu neputința în viitorul României. Încă mai grav, toți cei înrudiți cu regimul Hohenzollern, Mihai I, fiicele lui, „prințul“ Duda, Ileana, zis „Maica Alexandra“, și liota ei, s-au dovedit incompetenți, buni de nimica și de o lăcomie obscenă. Dar vehicularea ineptiilor lui Duda dovedește ceva. Dovedește că noul regim de ocupație din România este în panică. Cei care trag sforile știu că Piața Comună este pe ducă și caută să pregătească „viitorul“. Doar faptul că acceptă între variante și pe Duda este mărturie a panicii de care sunt cuprinși.

- Am vise lungi, în noaptea de 15/16 martie 2007, în care stau martor la conversații între Arhiepiscopul Valerian și Traian Lascu. Amândoi sunt calmi, senini, împăcați cu toți și toate și emanând o liniște și siguranță copleșitoare.

- Dimineată mă trezesc cu amintirea unei balade a lui Ion Minulescu („Românță fără ecou”) pusă în muzică la sfârșitul anilor '60 de către formația muzicală a Universității București, „Mondial”. Melodia și balada au fost cumva reprezentative pentru vremea studenției mele. Mai ales prin versul, „O, dacă ne iubești cu adevărat, așteaptă-ne încă un an. /Un an te rog, un singur an/lubire bibelou de porțelan.” Ceream un răgaz și o păsuire care, de fapt, ne-au fost date. Dumnezeu să aibă milă de noi!

19 martie 2007

- Vineri Larissa căuta să înlocuiască la computer „toner”-ul (praful pentru tipărit). Dispozitivul cumpărat nou era stricat și asta a creat enervare și tensiune.

- În raport cu bătrânețea am o relație ciudată. Sunt conștient că am intrat în acea zonă. Dar o „conștiință” în gând, în fapt, în fire, nu simt nicio schimbare, de la cincisprezece ani încoace. Îmi amintesc perfect toate lucrurile, toate detaliile existenței, locurile și întâmplările prin care am trecut. Probabil că și împrejurarea că nu am fost niciodată bolnav cu adevărat contribuie la această stagnare în vârsta înțelegerii de sine. Cu toată siguranța, maturizarea mea, câtă a fost, s-a petrecut în și prin ortodoxie.

- Sâmbătă vorbesc la telefon cu Alexandru Onn (fost Oancea). După mulți ani. Reacția lui este de bucurie. Este un prieten cu adevărat, mereu același; la bine și la rău. Între altele aflu că este conducătorul șantiierelor arheologice de la „Zidul Plângerii”, cele mai vestite șantiere arheologice din lume.

- Părintele Braga este mult slăbit. Nu arată fizic bine, are o culoare cenușie. Predică cu entuziasm și vestește tunător că „lupta noastră este împotriva necuratului”.

20 martie 2007

- Regimul lui George W. Bush, jalnicul W., este în criză totală, cădere liberă. Fiecare zi dezvăluie un nou scandal și câte o nouă fărădelege. Vreme de șase ani acest regim a comis toate nelegiuirile cu putință, a târât țara într-un război catastrofic (de altfel pierdut), a stârnit resentimente în lume la limită, ca Statele Unite să

fie considerate un pericol global. Este evident că acest regim va sfârși în rușine. Nenorocirea este că, alternativă, „democrații” sunt patetici. Ei sunt la fel de incorecți și practică aceeași amoralitate. Mai rău, perspectiva ca Hillary Clinton, o femeie absolut odioasă, să ajungă președinte al Statelor Unite îngrozește. În acest context îmi pare că tactica „republicanilor” este de a-i lăsa pe acești candidați „democrați” să se compromită mai înainte de a avea controlul puterii.

- În publicația electronică „Monitorul Imobiliar”, Artur Silvestri publică, număr după număr, starea pieței imobiliare, în analize de o claritate și precizie incredibilă. Este o lectură fascinantă, pasionantă, căci se dezvăluie în fapt starea societății românești, evoluția ei și anume prognoze. Cu toată siguranța, aceste analize imobiliare vor trebui adunate în volum căci sunt istoria românească imediată.

21 martie 2007

- Astăzi este ziua de naștere a lui Romi. Mă gândesc la nivelul penibil, rușinos la care au ajuns relațiile în cadrul a ceea ce mai este familia mea directă. Mai grav, principalii autori și creatori ai acestei stări, Beba și Pilu, nu au nicio fărmă de părere de rău, continuă pe căile durerii, fără șovăială.

- Mă gândesc la ceea ce toți numim, „lumea”. În realitate este opțiunea noastră pentru ce este, mai întotdeauna, o cușcă murdară și întotdeauna, o prăpastie a plictisului, în care adunăm împuțiciunea inimii noastre și în care cocoloșim mândria cretină. Acolo, în acel loc împuțit, facem ierarhii, judecăm și condamnăm, facem procese de intenție, pregătim războaie și ne pregătim locul în lad. În acel context repetăm frecvent formula „toți” („toți” știu, „toți” spun etc.). Acei „toți” sunt o mână de oameni, cel mai adesea mai puțini, care sunt singurii care știu despre noi. Cu ei purtăm războaie și pentru ei vom fi osândiți.

- Atacat din toate părțile, acoperit în rușine, se pare că W. a ales calea dezastrului, declanșarea unui nou război. Atacul împotriva Iranului cred că va avea loc foarte curând. Semnul sigur este plecarea specialiștilor nucleari ruși de acolo.

22 martie 2007

- Suntem loviți cu ploi colosale, cotropitoare.
- Sfântul Ioan Gură de Aur comentează în câteva Omilii învățăturile Sfântului Pavel despre căsătorie. Este uluitor cât de actuale

sunt învățăturile, specific adresând problema sexuală, astăzi. Impresionantă este încrederea dată cuplului, libertatea totală de a decide. În aceasta vedem din nou Biserica Ortodoxă ca „poartă” spre Rai, nu instanță care dă lecții și regulamente. Biserica Ortodoxă arată dragoste și încredere în faptură și, în acest caz, respect pentru, poate, cea mai intimă zonă existențială. Controlul și rămânerea fiecărui cuplu în bună cuviință este legată de scopul final, creșterea, desăvârșirea spirituală și deci aspectele intimității sunt decise de fiecare cuplu conform cu „vârsta lor duhovnicească”.

23 martie 2007

- Compulsivitatea, nevoia psihologică de a acționa imediat, este parte a caracterului celor care sunt stăpâniți de dorința gratificației imediate. Cei care nu vor să priceapă că singura răbdarea poate rodi mulțumire și satisfacție. În fond compulsivitatea este mărturisirea unei patimi și a unui viciu.

- În vremea ultimei revolte a evreilor împotriva stăpânirii romane, în regiunea Ierusalim-Iudeea, în veacul al II-lea d.Hr., sub stăpânirea lui Hadrian, răzmeriță condusă de către Bar Cochba, acesta a poruncit persecuții pe temeiul credinței doar împotriva creștinilor. Cei care nu se lepădau de credința în Hristos și nu rosseau blasfemii erau torturați și uciși în chinuri oribile.

26 martie 2007

- Vineri am deschis un cont personal la Bancă din Michigan Center, „Comerica”, acolo unde am toate conturile de circa douăzeci și cinci de ani. În esență mutam bani dintr-un cont personal în altul. Noul cont voiam să fie pe numele meu și al Larisei. Conform cu noile „norme” dictate de către actul fascist „Patriotic Act”, Larissa trebuia să fie prezentă. În plus a trebuit să îmi dovedesc identitatea, starea existențială, în față unor funcționari pe care îi cunosc și care mă cunosc de peste două decenii. Este evident că birocrăția represivă devine tot mai agresivă și că persecuția de tip „ceka” este cu putință în orice clipă.

27 martie 2007

- Administrația W. este bântuită de scandaluri și nelegiuirile sunt dezvăluite în cascadă. Se discută tot mai mult posibilitatea depunerii lui W. Înnebunit W. poate recurge la măsuri extreme,

spre exemplu dezlănțuirea unui nou război. Dacă lucrurile merg astfel este foarte probabil că Hillary Clinton va fi următorul președinte.

- „Monitorul Imobiliar“ al lui Artur Silvestri este, după părerea mea, cea mai autentică sursă în aflarea condițiilor din România. În ultimul număr avertizează despre acțiunea „puterii“ către deposedarea țăranilor de pământ; prin impozite disproportionale și promisiuni mincinoase.

- Ortodoxia respinge soluția „unică“, „monotipul“. Unitatea credinței și a cultului poate afla forme de exprimare diferite urmând tradiția locului.

- Truda, dusă în numele credinței față de rostul nostru existențial, ridică viața pe pragul de unde se poate avânta în Împărăție.

28 martie 2007

- De la magazinul-internet „Orvis“ îmi comand o vestă de „călătorie“ din pânză groasă, pentru vară. O alta, din piele, pentru anotimpul rece, am cumpărat-o în decembrie 2006. Aceste veste, cu multe buzunare și foarte comode, îmi plac la nebunie și satisfac întârziatele mele nostalgii aventuroase.

- Ieri se arata plinar diferența dintre sistemul american și cel al „Europei Unite“ (zis, „eurocaca“). Purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Tony Snow, anunță că i-a reapărut cancerul. Toți cei care comentează o fac decent, politicos și tot în unanimitate, mărturisesc că se roagă pentru el. W., în maniera lui prostească, spune, „Tony este un luptător“ și la întrebarea „ce ar trebui să facă și de ce are mai multă nevoie?“, răspunde fără ezitare, „rugăciune“. Este o manifestare directă, sinceră și în asemănare tipologică tâlharului „de-a dreapta“. Acești oameni știu să își „fure“ intrarea în Rai. În Europa „unită“ este interzisă până și pronunțarea cuvântului „rugăciune“. Îmi vine să cred că această diferență dintre Statele Unite și „eurocaca“ are importanță. În primul rând este un mod de abordare a fenomenelor existenței cu totul nou. Obiectul studiat este „casa“ în implicațiile ei plinare, cămin, vatră, mijloc de trai și perpetuare a traiului, realitate economică, socială, culturală, într-un cuvânt „viețuirea“. Cu această înțelegere „casa“ devine și calea prin care este studiată și analizată situația prezentă și viitoare a societății. Cred că dintre toate publicațiile ctitorite de către neobositul Artur Silvestri această publicație și studiile, publicate tot de către el în ea, sunt cele mai importante.

30 martie 2007

- Schimbările brutale de temperatură cred că au contribuit la o răceală, gripă, extrem de neplăcută. Este a doua pe care o capăt în răstimp de două luni.

- Ieri am vorbit mai mult cu Arhiepiscopul Nathaniel venit să caute ceva informație în arhiva Episcopiei. Vorbim despre necesitatea unei istorii a Episcopiei în anii 1979-2009. O perioadă de mare importanță și consolidare a identității acestui trup. Alcătuiesc un plan orientativ pe care îl voi îmbunătăți și îmbogăți. Apoi vom vedea cum se va proceda pentru întocmirea acestei lucrări.

2 aprilie 2007

- La Duminica Floriilor Părintele Braga vorbește despre obligația creștinilor de a se „Bucura neconținut”.

- Sâmbătă citesc un dezgustător material semnat de către umflatul, penibilul și depășitul „arheolog” Mircea Babeș. Textul se bălăbăne între insulte contra lui Nicolae Densușianu și a celor care stau pentru identitatea românească și modelul existențial românesc. Găunosul Babeș nu pricepe că abdicarea de la rostul existențial și ploconirea în fața „modelelor” din afară sunt căile prin care un neam trece în lipsă de semnificație sau, poate înțelege și este (el, MB) doar un slugoi al „deja” globaliștilor. Un răspuns pe care îl dau este publicat în revista electronică „Luceafărul”. Din nou rolul revistelor electronice ctitorite de către Artur Silvestri se dovedește mântuitor.

- Iran-ul nu cedează în conflictul cu Marea Britanie. În același timp, din nou, Rusia este provocată în Ucraina. Este de reținut că trepădușii globalismului se folosesc de figuri sinistre tip curva lulia Tymoshenko.

- În „Monitorul Imobiliar”, Artur Silvestri publică un misterios eseu despre casele „bântuite de duhuri” ale Bucureștiului. Eseau stă în asemănare cu pagini din „Craii de Curtea Veche” și deschide un tărâm care poate da Bucureștiului o dimensiune cu totul nouă.

3 aprilie 2007

- În veacul al II-lea d. Hr. Iustin Filozoful și Martirul arată că până la Învierea Domnului necuratul nu cuteza să rostească blasfemii căci nu aflase de condamnarea, osândirea sa. Este limpede că blasfemiile sunt manifestări ale răului de dragul răului, nega-

tivitate pură. Cei care le rostesc și mai ales cei care le propagă sunt emanații ale Iadului și își adună osândă colosală.

- În 1 aprilie 2007 sinagoga principală a sectei iudaice „Nerturei Karta” (urmașii casei rabinice Teitelbaum din Satu Mare, cei care mărturisesc că Israelul poate fi așezat doar de „Mesiah” și care, prin urmare, consideră statul Israel blasfemie) este incendiată. Incendiu este provocat de către „zioniști”. Se dovedește din nou că „zionismul” este o mișcare șovinist tribală identică în totul, spirit și formă, fascismului degradant.

4 aprilie 2007

- Cred că bătrânețea se instalează ca stare, condiție mentală acceptată, atunci când începem să adoptăm deliberat modelele bunicilor, când ne raportăm la „vârstele” lor și preferințele lor afective.

5 aprilie 2007

- Cercetez materialele redactate și tehnoredactate, gata a fi incluse în „Buletinul Informativ”. Există o enormă cantitate și diversitate de material de foarte bună calitate. Cel puțin patru sau cinci numere din Buletin ar fi putea fi alcătuite momentan.

- Bucuria Învierii izbucnește în fiecare dintre noi armonii, primăveri și triumfuri ale Duhului. Ele izgonesc pesimismul și plictiseala demonică. La Paște vedem cum Biserica, Veșnicia în vremelnicie, este plină de Sfinți.

- Iran-ul eliberează pe soldații britanici care au pătruns în apele sale teritoriale. O mișcare înțeleaptă care afirmă puterea Iran-ului și câștigă simpatie pentru el. Anglo-americanii sunt puși în defensivă. În context aflu că pe „consilierul pentru securitate” al primului ministru britanic, Tony Blair, îl cheamă, Sir Niegel Scheinwald.

6 aprilie, Vinerea Mare

- Andrei și Evelyn vin acasă, la „Vatră”, pentru Paști. Vre-mea este neobișnuit de friguroasă, temperatură sub zero grade Celsius, vânt și fulgurală.

- Sunt confruntat cu un personaj ciudat sau, măcar, neobișnuit, Constantin Rusu, „bucovineanul”, zis și, „a lu’ Petrea „Țărănoaie”, din Detroit. Om fără educație formală, trecut la bap-tism, „pocăitism”, și care scrie cărți pentru copii, nuvele, poezii.

Fără îndoială are talent nativ. Este un caz de rapsod popular emigrat. În același timp este pisălog; cere „procese verbale” pentru lucrurile ce le trimite la Centru sau, dă telefoane la șapte dimineața.

9 aprilie 2007

- Slujba Învierii are loc într-un decor perfect pentru un Crăciun patriarhal, ger, zăpadă, ninsoare liniștită.

- Primum frumoase mesaje de Înviere și vorbim la telefon cu rudele din România.

- Andrei și Evelyn sunt la „Vatră” din Joia Mare și pleacă luni dimineață. O enormă bucurie. Duminică vine la prânz Abbaba Aswa, prietenul nostru etiopian. Un om admirabil.

- Primesc superbe cuvinte de suflet de la Artur Silvestri și Ion Marin Almăjan.

10 aprilie 2007

- Andrei și Evelyn pleacă spre casă, Pittsburgh. Andrei pleacă întristat, cu părere de rău. Vineri are operație de hernie și sunt destul de îngrijorat.

- Lucrarea lui Artur Silvestri despre „Secretul Rugului Aprins” („darul” făcut de Înviere), în fapt dedicată restituirii Mitropolitului Tit Simedrea, este un exemplu și un model despre chipul în care acest fel de restituiri s-ar cuveni făcut. Esențială este nu mulțimea informației biografice, a datelor, ci rostirea gândului care a mișcat o anume personalitate. Rostirea aceluși „gând” înseamnă dezvoltarea rostului existențial al persoanei care este veșnic, egal important, ieri, azi, întotdeauna.

11 aprilie 2007

- Dau telefon admirabilului Thomas Adams, consultantul financiar al Centrului, reprezentant al firmei de investiții Merryl Lynch, și îi cer să transfere o sumă de bani pentru cheltuielile curente. O face cu amabilitate și profesionalism. În context mă gândesc la complexitatea poziției ce o am la Centru, simultan, cercetător, arhivist, administrator. Obligații pe care le fac în tăcere și fără mare recompensă financiară ori de alt fel. Este, cu toată „umilința”, un exercițiu în umilință.

- Firma „Jackson Glass” cere o sumă enormă pentru a înlocui un panou de sticlă spart. Trebuie să accept. Firma trimite doi lucră-

tori care constată că au luat măsurători greșite panoului de înlocuit. Efectiv caută să „îndoie” sticla și evident nu reușesc decât să spargă noul panou. Pleacă mormăind despre rezolvarea problemei „în viitor”. Profesionalismul lucrătorului american dispare și la fel și priceperea lui.

- Candidatul la președinția franceză cu cele mai mari șanse este Nicolas Szarkozy. Fiul unui emigrant ungar și al unei mame evreice. Deci, după credință iudaică, evreu.

12 aprilie 2007

- Ideologia „unanimității” este de fapt o religie substitutivă. Faza pe care o trăim nu este a ateismului ci a unei religii alternative, violent anti-creștină.

13 aprilie 2007

- La șapte dimineața Andrei a intrat în operație. Larissa și cu mine începem să fim îngrijorați pe la ora zece. Nădăjduiesc că totul va fi cu bine, cu voia lui Dumnezeu.

- Studiile lui Artur Silvestri despre piața imobiliară dezvăluie societatea în întregime ei, în întreg. Concluziile cuprind viața culturală, socială, economică până la cele mai mici detalii, până la psihologia socială. Acest domeniu ar trebui să devină disciplină obligatorie în Universități.

- Aflu cu surprindere că cel mai mare exportator al lumii este Germania. Există totuși popoare excepționale. „Toate popoarele sunt egale, dar unele sunt mai egale decât altele”.

16 aprilie 2007

- Operația lui Andrei a mers cu bine. În general se comportă decent deși are accese de panică și „îngrijorări” disproporționate. (Spre exemplu că „nu flatulează” suficient!)

- Am numeroase vise cu Eugen Popescu (din Detroit) și Traian Lascu. Probabil este sentimentul apropierii vremii de a plecă din „Vatră”.

- Tot mai apăsător sentimentul ca ispită, că facerile de bine sunt timp pierdut.

- Presa electronică este răspunsul care trebuie și trebuia dat presei tipărite acuma sub controlul total al „puterii” și devenită nesemnificativă prin „unanimitatea” ideologică. Presa electronică,

În plus, pune capăt și degradantei pasivității a recipientului, a cititorului.

- Știința, în orice domeniu, dacă este cinstită cu sine va recunoaște că, în cel mai bun caz, nu este decât o ipoteză, oferind o interpretare satisfăcătoare a datelor cunoscute. O interpretare care nu poate fi decât provizorie și mereu susceptibilă a fi completată ori modificată. (Cu toată siguranța că în științele sociale și încă mai vărtos în istorie, orice agresivitate și orice „absolutizare” sunt nu numai ridicole ci direct prostești.) La capătul oricărei științe se află presentimentul Tainei și, poate, priceperea că Taina nu este ceea ce înțelegem noi, ci că Taina este ceea ce ne înțelege pe noi.

17 aprilie 2007

- Ieri la „Virginia Tech, Blacksburg, Virginia are lor un masacru. Un individ, aparent de origine asiatică, deschide focul asupra unui dormitor din campus-ul Universității și rănește doi studenți. După două ore el pătrunde într-o clasă de studiu, după ce în prealabil blocase toate ieșirile, și seceră alți vreo treizeci de studenți și rănește încă mulți alții. Apoi se sinucide. Sistemul de „securitate” din campus s-a dovedit, iarăși, catastrofal. După primul incident nu s-au luat niciun soi de măsuri preventive. Dar dincolo de asta iarăși răsună zbierele ipocrite și iresponsabile, „cum a fost cu putință?” Când cultura sistemului politic este violentă, când doctrina țării este violentă, când singurul chip de a „rezolva” neînțelegeri, pentru Statele Unite, este violentă, ce este de neînțeles? De fapt este în mod limpede afirmată apartenența la „sistemul” cartaginez, un sistem care, periodic, are lipsă de sacrificii umane.

18 aprilie 2007

- Situația economică a României prezintă un spectacol foarte interesant. Este limpede că a avut loc o transformare uluitoare. În mai puțin de douăzeci de ani țara s-a preschimbat dintr-o ruină muritoare de foame într-o țară dezvoltată. Veniturile oamenilor, este drept inegal distribuite, sunt aproximativ jumătate din cele ale trăitorilor din cele mai dezvoltate țări. În același timp prețurile continuă să fie mai mici și ritmul vieții mai blând. Moneda românească s-a întărit incredibil și în momentul de față este o valută credibilă. Deci calitatea vieții este comparabilă cu cea din țările cele mai

dezvoltate. Oarecum neschimbate au rămas mentalitățile și mai ales ale celor care au peste cincizeci de ani. O tendință de vâicăreală, parazitism, invidie statică. În același timp sunt lucruri care stagnează. Infrastructurile sunt încă penibile, mai ales drumurile. O situație pe care nu o înțeleg o reprezintă piața imobiliară. Prețurile incredibil de mari ale locuințelor din orașe nu are explicație pentru mine. Nu îmi dau seamă ce „secret” al pieței ar putea să explice de ce prețul unei locuințe la Vaslui este mai mare decât al unei locuințe echivalente în Frankfurt am Mein. Oricum nimeni în bună credință nu va putea tăgădui îmbunătățirea dramatică a situației economice a României. Cu totul sub așteptări este însă ținută intelectualilor bugetari, „elita de mahala”, „banda”, care sunt mercenari ai răului și promotori ai disoluției. Elanul lor, „deja” globalist, este forma specifică pe care a îmbrăcat-o trădarea de neam azi.

19 aprilie 2007

- Lucru înfricoșător sunt făgăduințele făcute lui Dumnezeu. Ele sunt expresia totalei libertăți, care este dar făcut de către Creator, și dovada legăturii directe cu Dumnezeu. Neîmplinirea acelor făgăduințe echivalează cu pângărirea unei Taine și urmările sunt întotdeauna teribile.

- Bucuria cu care Martirii și Mărturisitorii primeau chinuri și umilințe este dovada prezenței Duhului Sfânt în lume.

- „Cazul” masacrului de la Virginia Tech dovedește mai multe lucruri. În primul rând apartenența sistemului din SUA la cel „cartaginez”, având lipsă de periodice sacrificii umane. Dar în chip direct, modul în care mijloacele de informare prezintă „cazul”, se vedește neputința sistemului american de a ieși din criza existențială. În primul rând „forțele de securitate” au acționat patetic, au făcut tot ce era de făcut prost. Mai mult. După masacru, campus-ul universității a fost năpădit de „ofițeri” grași, asudați, scârboși, înarmați până în dinți, cu câini și tot soiul de arme. Pentru ce? Iar „experții” au intoxicat lumea cu descrierea lucrurilor care au avut loc. Asemănarea cu meteorologii proști este izbitoare. Nu sunt capabili să anunțe vremea dar știu să descrie cum a fost vremea. În plus acel nefericit, Cho Seung-Hui, este demonizat și prezentat ca dement, depresiv etc. Ca „dovadă” sunt aduse și fotografiile în care nefericitul era îmbrăcat în vestă de asalt și purtând două revolve în mâini. Nicio clipă nu este arătat că acel tip de postură este cel „eroizat” în filmele americane, Rocky, Terminator etc. Nicio

clipă nu este arătat că Cho Seung-Hui era o figură patetică, disfuncțională dar un produs autentic al sistemului american. Nicio clipă nu se atrage atenția că sistemul american laudă violența, de la „războaiele” indiene la „războiul” din Irak, nicio clipă nu se atrage atenția că administrația texanului dislexic folosește până la îngrețosare formula că în „tratativele” americane, „toate opțiunile sunt pe masă”, că războiul este considerat mijloc acceptabil. Nicio clipă nu se atrage atenția că poate este ceva rău cu modul de viață american, că poate acest mod de viață face cu puțință repetarea unor asemenea masacre. Nicio clipă nu se atrage atenția că peste 90% dintre masacrele din școli, petrecute în întreaga lume în lungul istoriei, au avut loc în SUA. Nicio clipă nu se atrage atenția că întotdeauna, „ce umblă roată, vine roată”, „că cine seamănă vânt, culege furtună”.

20 aprilie 2007

- „Apocatastaza” este reconstituirea creației; Slava să strălucească în tot trupul.

- Legiunea XII Melitene (Eufratul Superior) avea în rândurile ei, în veacul al II-lea d.Hr. numeroși creștini. În vremea războaielor marcomanice, trupele au fost confruntate cu secetă distrugătoare. Aflați pe linia de luptă, soldații Legiunii a XII-a au îngenunchiat în rugăciune cerând ploaie. Un fulger colosal a fost urmat de o ploaie îmbelșugată. În urma acestui fapt Împăratul Marcus Aurelius a supranumit Legiunea „Fulminata” și a interzis persecuțiile anti-creștine.

- În România președintele Traian Băsescu (zis „bășinescu”) este suspendat de către Parlament. Probabil sunt jocuri politice între fripturiștii puși pe căpătuială. Tot probabil această acțiune nu va avea nicio urmare semnificativă. Jocuri țigănești! În același timp sunt convins că „Europa unită” va începe să ia măsuri împotriva clasei politice din România, a cărei corupție nu este egalată decât de lașitate.

23 aprilie 2007

- Ieri a fost Duminica Sfințelor „Mironosițe”, femeile, mergând să ungă Trupul Mântuitorului cu miresme și cărora, mai întâi, li s-a vestit Învierea. Din nou se vede respectul și dragostea specială a Creatorului pentru toate cele făcute de Măinile Lui. Respec-

tul și demnitatea acordate femeii în Scriptură și în Biserică sunt fără egal și „feminismul” și „emanciparea” femeii nu sunt altceva decât batjocură satanică.

- Eseurile pe teme „imobiliare” ale lui Artur Silvestri se alătură genului rarissim și de o eleganță fără egal practicat de către Mateiu Caragiale și G. M. Cantacuzino.

- În mai toate aspectele, situația actuală din România și, prin extensie din Europa de Răsărit, ține tipologic de „goana după aur”. O epocă tulbure, la marginea sau în afara legii, o vreme a exceselor, exagerărilor, aberațiilor.

24 aprilie 2007

- Respectul infinit pe care Dumnezeu îl dă libertății omului poate fi văzut și în „discreția” Divină, care se arată până și în Întrupare. Orice „dovadă” imperativă ar preschimba credința în cunoaștere. Datorită acestei „discreții” divine „da”-ul omului poate fi mântuitor.

- A murit Boris Ielțin, fostul președinte al Rusiei. O figură nefastă pentru Rusia, chiar și dacă, circumstanțial a fost legată de prăbușirea comunismului în acea țară (care s-a datorat lui Mihail Gorbaciov). Ielțin a făcut enorm rău Rusiei arătând ce tragică este împerecherea dintre o vreme rea și o personalitate nefastă. Totuși, într-o emulație cu George Bush, cel mai nociv președinte pe care l-au avut Statele Unite, Ielțin ar câștiga. Era măcar simpatic.

- Vorbesc despre felurite probleme ale Borloveniului cu Pupu (Ion Bârsan), Otilia, și profesorul Iosif Băcilă. Valea Almajului reappare vie, tainică, minunată.

- Visez că mă jucăm cu Andrei mic, doi, trei ani, cu surprindere vedeam că are câteva şuvițe de păr alb. Când m-am trezit, mi-am amintit că îmi spusese, acum câteva zile, că a observat primele fire de păr alb.

25 aprilie 2007

- În urmă sugestiei profesorului Iosif Băcilă trimit revistei „Almajana” un eseu, „Observații privind specificul Banatului”. Trăsăturile esențiale ale provinciei sunt ortodoxismul românesc și spiritul de graniță. Caracterul tipic, actual, al romanului bănățean, pragmatismul, toleranța, „făloșenia” etc., s-a alcătuit în chip deci-

siv în veacul al XVIII-lea când Banatul a stat pe „muchia tăioasă” a progresului european.

- Într-un mesaj trimis lui Mircea Pora îi sugerez să „încheie” ciclul descrierii vârstelor „erotice” și a mișcărilor din cadrul lor. Mă gândeam la o interesantă observație a sa după care, în relația cu jocul erotic, „babele” rămân la fel de „pretențioase” ca și fetele.

26 aprilie 2007

- În România, una dintre figurile sinistre ale noilor îmbogățiți, Gigi Becali, și-a luat complet maidanul. Individul, care pretinde a fi macedo-român dar care mai degrabă dovedește țigănie, începe să se compare cu personaje biblice. El face donații țigănești la biserici și în chip dezgustător primește elogiile disproporționate din partea ierarhiilor care, dacă vor continua în această indirectă simonie, vor sfârși prin a face mare rău ortodoxiei românești.

27 aprilie 2007

- Războiul cretin dus de către Statele Unite în Irak are și părți pozitive. În primul rând acest război a dovedit că nu poate exista și funcționa o putere „unică”, o putere care să poată hotărî și împlini tot ce pofteste. Limita puterii Statelor Unite a fost brutal expusă. În același timp Statele Unite sunt obligate să accepte norme și chiar legi internaționale. Spre exemplu, în relațiile cu Rusia, Statele Unite sunt silite să „discute” și să negocieze. Statele Unite nu se mai pot amesteca brutal în treburile Rusiei și în aceste împrejurări președintele Vladimir Putin, una dintre marile personalități ale Rusiei, poate gospodări pozitiv acea țară. Apoi, în ciudă retoricii belicoase practică de administrația nefericitului W., Statele Unite sunt silite să discute cu Iran-ul și sunt forțate să acomodeze parte dintre interesele acelei mari țări. Deci războiul din Irak are și părți pozitive.

- Sfântul Antonie cel Mare îndemna „nu te încrede în dreptatea ta, nu te mâhni pentru lucrul trecut, stăpânește-ți limba și pânțele”.

30 aprilie 2007

- Împlinesc 59 de ani pe 28 aprilie.
- Câteva zile absurde și inutile. Trăim cu voluptate automatism „căldicele” și cretine care ne duc direct în lad.

- „Epicleza“ este rugăciunea de cerere a Duhului Sfânt.
- Cred că în Statele Unite complexul militaro-politic este cel care generează război. Același complex caută cu înverșunare să creeze tensiune și confruntare în lume, caută un nou „război rece“ care să îl justifice și hrănească.

1 mai 2007

- Așa cum există automatisme distrugătoare de viață, există și „gesturi“ repetitive care vestesc viața, care țin de veșnicie (aflată în afara „timpului“) și care înnoiesc. Așa sunt „obiceiurile“ de naștere, nuntă, înmormântare. Așa sunt ofrandele de vin, grâu, untdelemn și altele, ce se aduc la ridicarea unei case. Jertfe care înduhovnesc noua construcție.

- Păsările „cardinali“, de o enormă frumusețe, sunt teritoriale dar teritorialitatea lor nu este semn al lăcomiei ci al dorinței de intimitate, deci o manifestare duhovnicească. Că este așa este dovedit de împrejurarea că la vreme de restriște aceste păsări împart resursele existente.

- Artur Silvestri publică un „dicționar“ al celor care contribuie la revistele electronice, cele care preschimbă și determină cultura românească azi. O măsură salutară și un angajament.

2 mai 2007

- Arhiepiscopul Nathaniel vorbește cu Andrei la telefon și își exprimă îngrijorarea în legătură cu rămânerea mea, din nou, singur la „Vatră“ pentru câteva săptămâni, vreme în care Larissa va fi în România. Este expresia unei dragoste reale, care mă cuprinde pe mine și cei care îmi sunt dragi, așa cum suntem, cu bune și rele. Mai mult Arhiepiscopul exprimă și gândurile lui David și Mark. Dragostea lor este emoționantă și în același timp obligă.

- Congresul SUA votează un proiect de buget în care se cere retragerea trupelor din Irak până în octombrie, 2008. George W. Bush, W. respinge legea, folosește dreptul de „veto“, cinic, ostentativ, fără rușine. În ciuda faptului că circa 70% din populația SUA dorește să vadă războiul sfârșit și că în aceeași proporție W. este disprețuit, el face ce vrea. Este semn limpede al faptului că „democrația“ nu există și semn despre pericolul regimurilor prezidențiale. Tentația dictaturii este mereu prezentă. Dar în acest caz

este vorba și de nerușinarea unui copil de „ștab“ care este înapoiat mintal.

3 mai 2007

- Drumurile pe care le fac la magazinul „Maijer“ (magazin gigantic din vecinătate) sunt ocazii de a admira prețuirea dată muncii de foarte mulți americani. Sunt câțiva măcelari, zarzavagii și alți lucrători, care emană bucurie pentru privilegiul de a putea lucra și a căror atitudine și ținută au o demnitate superbă. Sunt oamenii care, fără să o știe, fac Statele Unite puternice la limită invincibilității.

4 mai 2007

Schimb de mesaje cu Aurel Sasu.

- Ar urma să vină și la „Vatră“ în luna iulie. În context îl informez despre lupta mea cu alcoolismul și îl rog să mă ajute acceptând un „mediu“ lipsit de alcool.

- Primesc mesaje și trimit „gânduri“ despre cercul legat de penibilul individ, marinar bețiv și „bișnițar“ de duzină, cu nume predestinat, Traian Bănescu. Sunt uluit de faptul că în România nu este înțeles faptul că pericolul este reinstaurarea dictaturii și că dictatura este mai lesne a fi instaurată de către un individ, uns cu toate alifiile, decât de un „colegiu“ al oamenilor politici.

- Dezordinile spirituale provin adesea din „griji“ care devin obsesii demonice. Ele duc la „tristetea păcătoasă“ și la sleirea sufletească, accedere. Așa cum nebunia este pierderea funcției realului, nebunia spirituală este pierderea capacității de a distinge între păcat și contrariul său, sfințenia.

- Lipsa de centralizare, autonomia, din bazinul mediteranean al veacului I d. Hr. a ajutat enorm lucrarea Sfântului Apostol Pavel. Respectul pentru creație a făcut pe Dumnezeu să dea oamenilor autonomie și libertatea de a cunoaște Dumnezeirea. „Globalismul“, mediocritatea silnică, starea antitetică autonomiei, este lucrare demonică.

- În veacul I d. Hr. iudaismul reprezenta încă o trăire spirituală. Abia apoi „talmudismul“ a simplificat și despiritualizat iudaismul, reducând păcatul la ignoranță, crima la influența mediului social, răul la imperfecțiune și asceza la igienă.

7 mai 2007

- Moș lordache, figură tragică a emigrației românești de după război, are o operație de prostată. Fugit foarte aventuros din România, cu un avion meteorologic, el ajungea prin 1949 în Statele Unite. Se însoară cu mai vârstnica Elena Salca și apoi, amândoi, se complac într-o existență neproductivă până la adânci bătrâneți. Ajung în adâncă mizerie, incredibilă. Altcum oameni plăcuți și care au avut marele merit de nu deplânge opțiunile greșite făcute în viață și bunul simț de a nu cere altora să finanțeze aceste greșeli.

- Este extraordinar de nedreaptă formularea, sau formulările, „românii sunt leneși”, „mincinoși”, „hoți” etc. Toate aceste formulări echivalează, nedrept, dureros de nedrept, căile diferitelor stăpâniri (între ele cea prezentă, a „manelelor”) cu veșnicia românească.

- Primul ministru al României dovedește prostia „stăpânirii manelelor”. După votul Parlamentului, exprimând slugărnicie unanimă, prin care se „aprobă” noi trupe de ocupație pe teritoriul României (trupe SUA), primul ministru se avântă în a spune că România devine o zonă „tampon” între „est și vest”. Idiotul confundă conceptul de „zonă tampon”, a cărei caracteristică esențială este neutralitatea, cu cel de „vârf de lance”. Între cele două concepte este o diferență de categorie al cărei conținut, în caz de război, poate însemna viață sau moarte pentru un popor.

8 mai 2007

- Primesc informații și imagini de la expoziția de covoare otomane din Transilvania organizată de către Ștefan Ionescu, soțul Teresei, la Istanbul. O expoziție absolut superbă, care face mai mult pentru bunul nume ale României decât tot ce a făcut „Institutul Cultural Român” (aflat sub conducerea patibularului Patapievi-ci) în ultimii trei ani.

- Cu dezgust citesc în ziare românești articole incendiare împotriva cererilor de recuperare a bunurilor confiscate, cereri făcute de germani, sași și șvabi, refugiați din România. Aceste ziare de nimica protestează împotriva cererilor germane. Aceleași ziare care erau în totul de acord cu „reparațiile” indecente, obscene făcute către familia Duda, zis Hohenzollern.

- Ziarele românești schimbă „tonul” și încep să pupe în cur pe jalnicul Traian Basescu, „basinescu”. Lipsa de verticalitate este absolut dezgustătoare.

9 mai 2007

- Schimb mesaje cu Vlad Protopopescu din Australia, un „dacist“ convins. „Dacismul“ nu este în primul rând un domeniu de cercetare, este o credință și o înțelegere a vieții. Este refuzul de a accepta că rostul existențial al unui popor poate fi schimbat la voia „lumii“. Este refuzul de a admite că o cucerire străină poate fi acceptată ca „act de naștere“ al unui neam.

- Cinismul politicianilor americani este teribil. Toți știu că războiul din Irak a fost pierdut. Totuși acceptă ca soldații americani să moară fără rost pentru a-și înainta cariera politică și pentru a menține, cea mai mare catastrofă din psihel colectiv american, credința că, „noi nu greșim“.

10 mai 2007

- Agitația isterică în jurul așa-zisului „bășinescu“ devine indecentă. Simbolic, acest trepăduș, bișnițar și slujnicar, este sprijinit de către „Grupul de Dialog Social“, Patapieivici-Animalul, Liiceanul, Pippidi (Urinide) și „eiusdem farinae“.

- Partidul Republican se leapădă de dislexic. Un grup de unsprezece membrii ai Congresului îi cer lui W. „adevăr și corectitudine“ și îl informează că și-a pierdut toată credibilitatea.

- Lucrez pentru diferite aspecte birocratice privind activitatea Centrului. Această instituție funcționează, atât cât o face, exclusiv prin activitatea mea.

- Ieri, făcând cumpărături la magazinul „Meijer“, am văzut mulțimea celor care sunt dependenți de „bonurile alimentare“ (food stamps), asistența alimentară. Figurile lor sunt însă urâte. Nu sunt niște „săraci“ reali, sunt deșeuri ale unei societăți consumariste. Cei „sub 15%“ sunt fragment urât al unui sistem crud.

11 mai 2007

- Încerc să îmi iau medicamentele, pentru tensiune și colesterol, și mă lovesc de birocrăția computerelor. Sistemul de la farmacia de unde îmi iau medicamentele este prăbușit și aștept două zile. Faptul că farmacia primește confirmare, reconfirmare, asupra rețetelor de la cabinetul medical, nu are efect. Mă gândesc ce va însemna prăbușirea unui sistem de computere major, care acoperă existența a milioane de oameni. Fragilitatea existenței noastre „post moderne“ este teribilă.

- Mihai „Duda“, zis Hohenzollern, are nesimțirea de a cere într-un soi de cuvântare schimbarea Constituției României. Acest bătrân dezmațat nu mai are urmă de rușine. Între altele declară pe nevrednicul său tată, odiosul Carol al II-lea, drept „cel mai de seamă om politic român“. Carol al II-lea este cel care a inaugurat fărădelegea pierzătoare în spațiul românesc: arestările politice, executarea prizonierilor, teroarea în masă, dezmațul țigănesc. Pentru ce mai facă umbră pământului acești paraziți?

14 mai 2007

- Ieri mergem la prânz la prietenii etiopieni, Abbaba și Saddale Aswa. Mâncare splendidă și o atmosferă de prietenie caldă. Se bucură că ne văd.

- Umilința, refuzul de a sta și a te încrede în „dreptatea“ proprie, ajută decisiv la stingerea conflictelor și la instaurarea păcii.

- Un grup, ținând de „elita de mahala“ finanțată de către „deja“ globalistul“ Soros, între ei Patapieivici, Tismăneanul (dar și Pilu) fac un soi de penibil „apel“ în favoarea așa-zisului „bășinescu“. Acești indivizi, care urăsc neamul românesc, fac spume la gură vorbind de „fericirea poporului“. Își dau arama pe față protestând chipul în care a fost formulată întrebarea din referendum. Pe de o parte dovedesc disprețul pentru neamul românesc (pe care îl consideră cretin), pe de alta propria prostie. Referendumul este chemat să răspundă „da“ sau „nu“ la acțiunea de suspendare lui „bășinescu“. Deci întrebarea „sunteți de acord cu demiterea președintelui?“ este corectă. Cum s-ar fi așteptat, „sunteți împotriva demiterii președintelui?“ Verificarea validității unei acțiuni nu poate fi făcută printr-o întrebare în negativ.

- Internet-ul a făcut cu puțință accesul la exprimare tuturor. În aceste împrejurări, paradoxal, toată acțiunea veacului X care fost înregimentarea, s-a prăbușit. În momentul de față esențial este discernământul personal. Persona devine din nou măsura lucrurilor și libertatea dată de către Dumnezeu omului se poate manifesta plenar.

- Abbaba îmi povestește că a văzut chipul în care o potârniche și-a acoperit puii cu aripile atunci când treceau o șosea aglomerată. Exemplu de curaj și demnitate autentice. Mereu trebuie să respectăm aceste creaturi care nu stau sub osândă.

15 mai 2007

- Schimb mesaje electronice cu Aurel Sasu și pun la cale o „masă rotundă” la sediul Centrului. Tema va fi „Importanța istoriei româno-americane”. În paralel trimit materiale la „cules” pentru numărul din vară al Buletinului și lucrez la expedierea numărului din primăvară. Întreaga muncă la Centru este făcută de mine. Această muncă este mai mult intensă decât de durată și ea cere multă atenție și, sincer, competență. Desigur există avantajele și dezavantajele lucrului de „unul singur”.

16 mai 2007

- Centrul istoriei și definiția existenței, universale și individuale, ieri, astăzi, întotdeauna, este Învierea. În ordine firească „păcatul” este tăgăduirea ei.
 - Fețele „răului” sunt trei: parazitismul, răul nu are existență în sine; impostura, răul întotdeauna presupune o minciună; parodia, răul întotdeauna imită, maimuțărește sau batjocorește.
 - În România relația dintre „putere” și „principiile „Europei unite” (eurocaca!) sunt formale și în esență nespuse de superficiale și fără conținut. În esență asta este bine. După, foarte curând cădere a eșafodajului „eurocaca”, România își va urma rostul.

17 mai 2007

- Vorbesc la telefon cu Beba și aflu că a murit, în urmă cu circa șase luni, Veta Cherli din Borloveni, o femeie cu defecte de vorbire și fizice care puteau fi interpretate ca înapoiere mintală. Este posibil să fi și fost, dacă vom considera „normalitate” media comportamentală a celor din jur. Dar dincolo de asta era o femeie directă, harnică, loială și cinstită sufletește. Nu se temea să numească și să spună lucrurilor pe nume. Într-un sat indiferent religios ea mergea la Biserică și dădea din foarte puținul pe care îl avea. Fără îndoială existența ei ține de „Lazăr și bogatul cel nemilostiv”. În jurul ei, pentru mine, Borloveni va rămâne un gol și o realitate mai săracă. Cred că a fost o existență cu rost și de fapt exemplară. Dumnezeu să o odihnească în pace și să se milostivească de noi!

18 mai 2007

- În adâncurile oricărei stări pasionale (erotism, droguri, alcool, sete de putere), deci demonice, sălășluiește un mecanism simplu care generează o goană și sete care nu poate fi săturată iar, la capătul ei se găsește, întotdeauna, o plictiseală fără sfârșit. Iar esența stării pasionale, profanarea și profanatorul în una, este întotdeauna ridicolă, cum ridicol este și necuratul.

21 mai 2007

- Aflu că în 25 aprilie sucursala băncii „Comerica“ din Michigan Center, acolo unde îmi am și îmi fac toate tranzacțiile financiare, o sucursală mică într-un orașel foarte mic, a fost jefuită. Răufăcători mascați și înarmați au intrat la nouă și jumătate dimineața și au jefuit câteva mii de dolari. Este semn al sărăciei și disperării.

- În 19 aprilie circa 40% din electoratul român a mers la vot și cu 70% au hotărât să respingă hotărârea de suspendare a lui „bășinescu“ luată de Parlament. „Câștigătorii“ se manifestă entuziast și iresponsabil. Atmosfera are mult din „hai și noi pă la revoluție“. Probabil că haosul administrativ și dezmațul clasei politice au făcut pe români să voteze contra. Teamă mea este că un nou tip de dictatură se profilează. O altă împrejurare care arată că, prin comparație, Statele Unite sunt împărăția laptelui și a mierii.

22 mai 2007

- Semnificația Crucii. Brațul vertical arată și vorbește despre „coborâre“, până la lad, și „înălțare“, la Ceruri. Scurtul braț al „așezământului picioarelor“ (scabullum pedem) este prezentat în iconografie înclinat. Direcția în jos arată căderea tâlharului din stânga și cea în sus ridicarea celui din dreapta. Brațul orizontal, este balanța dreptății și indică breșa, despicarea veșniciei.

23 mai 2007

- Din nou enervări și agitații legate de „apartamentul“ din Puccini 4.

24 mai 2007

- Vorbesc cu Arhiepiscopul Nathaniel care îmi cere să vorbesc la una dintre sesiunile Congresului Episcopesc din iulie 2007 despre Arhiepiscopul Valerian. Alcătuiesc un plan al vorbirii. Se va concentra asupra actului de „dăruire” și participare a omului la lucrarea Divină. Voi mai vorbi despre contribuția lui Valerian la reconcilierea stării de „etnic” cu cea de „american” și, implicit, la crearea realității româno-americane.

- Pogorârea Duhului Sfânt, Pentacost, Cincizecimea, Rusaliiile. Icoana Cincizecimii înfățișează pe cei doisprezece apostoli primind limbile de foc. Jos, într-un cerc negru, stă un împărat bătrân ținând în mână un giulgiu. Este „lumea”, cosmosul, sătul de zile, captiv al stăpânitorului acestei lumi, „Împăratul”. Cosmosul captiv, se află în „întunericul și umbra morții”. Este lumea nebotezată aspirând la lumina apostolică. Cele trei rugăciuni solemne de la Rusalii, ale Sfântului Vasile cel Mare sunt: pentru Biserică, înfățișată Tatălui; pentru toți cei vii; pentru toți cei morți, inclusiv pentru sinucigași. Toți, de la cei mai de jos și până la cei mai de sus, sunt cuprinși în rugăciunea de la Pogorârea Duhului Sfânt.

25 mai 2007

- Ieri David Palmer, contabilul Centrului, încheie controlul financiar. O operație destul de complicată a cărei bună desfășurare depinde tot de acțiunile mele, de conducerea activităților financiare.

- Alina Mungiu (sic!)-Pippidi publică neghiobii în „România Liberă”. Mai nou folosește frecvent formularea „noi” și un aer triumfalist. Mă întreb cine vor fiind acești „noi”. În rest lansează apeluri la radicalism, la ignorarea legilor, atacă pe pensionarii din România. Puține lucruri sunt mai penibile decât radicalismul fripturiștilor cumularzi. Femeia aia (cu aspect de servitoare hidoasă) nu are rușine de oameni și nici frică de Dumnezeu.

- Larissa cumpără noi aparate electronice (un aparat pentru reproducerea filmelor, DVD). Instalarea și folosirea lor este tot mai complicată. În fond aceste aparate își arată adevărata față; capcane și ispite.

28 mai 2007

- Schimb mesaje cu bunul Aurel Sasu și explic alcătuirea volumelor mele „Semnele Vremii” și „Fragmente din Vremea Persecuțiilor”, tipărite prin generozitatea lui Artur Silvestri.

- În numărul din 12 mai al gazetei din California „Meridianul Românesc” un frustrat (acuma și ramolit), neica-nimeni Dumitru Caranfil, află de bine să bată câmpii glorificând armata romană sub comunism. Ca pretext folosește scurta mea „opinie” împotriva acelei instituții râncede, publicată în aceeași gazetă, în septembrie 2006. Enervante erau doar expresiile folosite de către bătrânul ramolit care vedeau extracția lui dintr-un mediu social periferic.

- Rch. Lngy. îngrijește plantele din jurul Centrului. Este un tânăr admirabil și îmi povestește lucruri teribile despre oameni cinstiți, împinși în sărăcie și ajunși să comită jafuri. Sunt cei care au fost folosiți de către „sistem” și înlăturați când nu au mai fost utili. Acțiunile lor disperate vădesc în esență violența necruțătoare a sistemului, care tolerează doar jaful și violența comise de către „aleșii” săi.

- Până la adânci bătrâneți ne momim cu „dulceața” lumii. Care niciodată nu ne poate sătura. Mai rău, confundăm lumea cu excesele consumului de „dulceață” păcătoasă, droguri, erotism, stări pasionale în general. Degradăm lucrurile lumii atunci când nu le folosim după rânduială și grijă. „Căutați mai întâi Împărăția Cerurilor și celelalte vi se vor adăuga”.

29 mai 2007

- Generozitatea înseamnă să dai mai mult decât ți se cere și cu voie bună. Generozitatea se măsoară nu doar după prețul darului ci și după mijloacele celui care aduce darul.

- Infernul este tăgăduirea lui Dumnezeu și refuzul iubirii lui, având corespondent în refuzul de a iubi pe aproapele. Respingând pe Dumnezeu, omul se găsește singur și, în cel mai bun caz, într-un „paradis” infernal, în care există o plictiseală repetitivă gigantică, în care se cultivă abandonarea omului în sine, în care rachetele iau locul îngerilor și unde, tot mai deslușit, răsună tunetul mâniei lui Dumnezeu.

30 mai 2007

- În seara zilei de 29 mai, în cadrul programului de televiziune al companiei MSNBC, programul „Hardball” întreținut de excelentul, altfel, Chris Mathew se prezenta următoarea situație. La concursul pentru Miss Universe 2007, candidata SUA a fost, în tot cursul prezenței ei pe scenă, huiduită. Acest fel de manifestări

se întâmplă aproape permanent, unde apare un candidat sau concurent al SUA, unde se intonează imnul SUA, acestea sunt huiduite. Așa a fost la disputa pugilistică petrecută în martie 2007, în Germania între boxerul ucrainean Vitaly Klichko și un boxer din Cleveland, când imnul SUA a fost huiduit. Manifestarea lui Chris Mathew a fost a unui troglodit, „trebuie să facem viața imposibilă „mexicanilor“, să le arătăm“. Ce anume să le „arătăm“? Este manifestarea unei laturi prostești a mentalității colective SUA, „noi nu putem greși“. Această neputință de a accepta și numi propriile greșeli face imposibilă o corecție a comportamentului și inevitabilă o viitoare catastrofă națională.

31 mai 2007

- Cele șapte Concilii Ecumenice au adresat două probleme esențiale: Întruparea și Mântuirea Omului. Primele două au definit și apărât Dumnezeirea lui Iisus și natura lui umană. Dumnezeu și Om. Al șaptelea, care a adresat problema icoanelor, poate părea diferit. Dar nu este. În esență acel Conciliu a vorbit și hotărât tot despre Întrupare, despre firea creației și despre Mântuirea Omului. Icoana se cere venerată iar materia din care este făcută mărturisește despre cădere dar și despre Mântuire. Materia nu este rea în sine, ea este doar căzută, consecința păcatului originar.

1 iunie 2007

- Aflu că la începutul primăverii 2007 arheologul Petre (Petrică) Diaconu a trecut la cele veșnice. Era născut în 1924 și era, după mamă, bulgar. Era o figură ciudată și surprinzătoare, cu mâini și fixații. Se spune că era un arheolog priceput, deși personal, nu am mare încredere în utilitatea arheologiei. Șantierul a fost un „moment“ în viața arheologică românească și în anume cercuri „intelectuale“ românești. Principalul șantier pe care l-a condus era la „Pacuiul lui Soare“, lângă Silistra. Acolo era o cetate bizantină, ridicată probabil de către Ioan Tzimiskes atunci când a asediat, în veacul al X-lea Silistra. Petrică a tot săpat acolo vreme de patruzeci de ani. În esență reușise să își facă acolo o reședință. Acolo s-au perindat numeroși arheologi care au făcut ocupația romantic-populară, Mitita Vâlceanu, Radu Popa dar și arheologe cum a fost Sylvia Baraschi. Era o atmosferă bizară, fără norme sau cu norme ciudate. Chiar și un soi de roman a fost scris despre acel loc, „Pe

valuri spre Dacidava“. Locul era nespuns de frumos, misterios, în Delta Dunării. Petrică a fost îngropat la Derwent.

- Capitolul 9 din Epistola Sfântului Pavel către Romani trebuie citit integral și numai integral. Altfel poate duce la rătăcirii și la una dintre cele mai periculoase, la ideea „predestinării“. O asemenea concluzie ar fi contrară intenției și duhului Epistolei. În capitolul amintit Sfântul Pavel vorbește figurat și direct. Sfântul spune că „destinați“ pierzării sunt cei care caută să se „îndreptățească“ în fața lui Dumnezeu prin faptele „legii“. Iar mânuiți sunt cei care caută Mântuirea prin credință. Mesajul și intenția lui, sunt perfect susținute în Evanghelie prin „parabola“ Vameșului și a Fariseului.

4 iunie 2007

- Părinții pustiei, în veacul al IV-lea d. Hr. au continuat duhul martirilor. Părinții pustiei duceau lupta eliminării lumii căzute din propriul lor trup. Ei pătrundeau fără teamă pe teritoriul demonilor și se luptau cu ei, literalmente, corp la corp. Era forma supremă a bărbăției, în singurătate, ei înfruntau pe demonul amiezii arzătoare pe cel al deznădejdiei nocturne. Părinții pustiei erau „îngeri pământești și oameni cerești“. Ei sunt cheia de boltă a tradiției monastice cei care au înțeles duhul Evangheliei: că imposibil nu este drumul, ci imposibilul este drumul.

5 iunie 2007

- Una dintre revistele electronice, eroid aduse în ființă și menținute de către Artur Silvestri, publică un eseu lui Șerban Andronescu despre Petre Culianu. Petre Culianu, ucis într-un closet 1991, fost prezentat glorios de către „elita de mahala“, intelectualitate fripturistă a României, ca un savant, discipol al lui Mircea Eliade, adversar al „securității“. Articolul lui Șerban Andronescu face praf aceste minciuni. Culianu era un amoral, imoral, oportunist și în plus satanist. „Specialitatea“ lui erau blasfemiile îndreptate contra Maicii Domnului. (Este de notat că un alt ardent propagator de blasfemii împotriva Maicii Domnului, Arie, a pierit tot într-un closet.) Mircea Eliade s-a ferit de el. În plus, Culianu activa în cercuri cabaliste dimpreună cu alți monștrii și dușmani ai neamului precum Andrei Codrescu, Norman Manea, Vladimir „Tismeneanu“.

- Vorbesc la telefon cu Mircea Pora. Monica Hapei, companionul său, are cancer generalizat. Mircea acționa disperat, incoherent, autodistructiv și spumega blasfemii. O situație foarte tristă.

11 iunie 2007

- În „Istoria Bisericii“, (sec. IV d. Hr.) Eusebius menționează că manuscrisele de la Marea Moartă erau aflate încă din veacurile II și III d. Hr. Un astfel de document, aflat într-un vâscior de lut în preajma Ierihonului, a fost folosit de către Origen spre a corecta texte scripturistice false puse în circulație de către rabinatele evreiești.

- Sunt numeroase mărturiile privind prietenia dintre Sfinți, Mari Asceți și fiare sălbatece. În sfinți fiarele recunosc „mireasma Raiului și în ochii lor blânzi și inteligenți văd iarăși chipul omului „adamic“ după care tânjesc.

- Un raport întocmit de către fostul procuror general al Elveției dezvăluie universul sinistru al închisorilor „secrete“ organizate de către Statele Unite. Acolo deținuții sunt torturați continuu și nu li se comunică nici măcar vina ce ar avea-o. Aceste temnițe ale iadului sunt în Polonia și România. Aceste țări au semnat tratate cu SUA pentru a îngădui asemenea temnițe și a contribui la menținerea lor. În schimb aceste țări au fost sprijinite de SUA pentru a fi admise în NATO. Este un exemplu tipic de pact încheiat cu necuratul. Însăpământător este faptul că de când există informație, cei care au practicat asemenea orori au sfârșit prin a fi supuși, la rândul lor, aceluiași tratament.

12 iunie 2007

- Ieri vorbesc mai mult cu Gus Vincent. Gus, acum ajuns la optzeci de ani, a fost mereu un aprig sprijinitor al Episcopiei Române Ortodoxe (Vatra). Un om de afaceri care a început modest dar și-a sporit averea prin muncă. În urmă cu doar câțiva ani restaurantul lui a fost cumpărat de compania care a zidit cazinourile din Detroit. Am înțeles, un preț mare care l-a făcut pe Gus un om bogat. Nu era un om învățat dar un om cu convingeri creștine ortodoxe tari, un om de familie și un stâlp al comunității. Fără emfază a demonstrat „modelul existențial românesc“. De foarte multe ori am greșit în aprecierile mele față de el și l-am bătut pe nedrept. Gus nu a luat în seamă asta căci, între altele, este în

totul nerăzbunător și în mod paradoxal, în ciuda aparenței asprimi, este sensibil și are o categorică eleganță sufletească. În plus are o enormă loialitate față de prieteni și familie.

- Am întocmit și trimis un lung interviu pentru Viorica Balaj de la Radio Timișoara.

- În momentul de față cele mai extremiste cercuri evreiești au dezlănțuit o adevărată orgie isterică pentru războiul cu Iran-ul. Acest dezmaț, în chip inevitabil, va genera anti-semitism.

13 iunie 2007

- Prin scris, prin punerea în litere, în text, a sentimentelor și a gândurilor; a „ființei” intime pervertite, a eului plin de ură, amorului propriu, bănuielilor aruncate aproapei, a îndoielii și dublării demonice (obiceiului de a spune una și a gândi alta, obicei care poate deveni a doua natură, ca și minciuna și orice altă patima), ele sunt materializate, personalizate. În acest chip, ele pot fi contemplate obiectiv, detașat, în toată urâciunea lor, și pot fi distruse, eliminate.

- Degeneratul W. primește, simbolic, o primire triumfală în Albania. Pornit să scuture mâinile adulanților cretini, lui W. i se fură ceasul de la mână.

- Serviciile de securitate ale SUA (FBI) „recomandă” universităților și în general instituțiilor de învățământ, să fie „vigilente” față de potențialii „spioni” și „teroriști”. Evident că este timp scurt până ce asemenea „dușmani” vor fi fabricați. Teroarea de tip „ceka” se apropie.

14 iunie 2007

- În creștinism asceza nu este un scop, ci un mijloc. Din nou se vădește starea de superioritate antitetică față cu legalismul rabinic. Asceza creștină așază „arhetipul de comportare” dar întotdeauna faptele dragostei stau deasupra rigorii ascetice.

18 iunie 2007

- Enorma nervozitate provocată de apropierea vacanței. Cauza o constituie relația cu România. Nu cu țara și ce reprezintă, nici cu locurile de obârșie, ci cu împrejurarea că cei cu care avem de lucru („rudele”) s-au schimbat (cum ne-am schimbat și noi). Principala schimbare pe care o observ dominantă la cei ce sunt, hai

să zic, „rudele tinere”, este o vădită amoralitate, care este preluată de părinții lor prin simpatie. Tot mai mult cred că a venit vremea ca aceste vizite să fie rărite.

- Încălzirea climei a făcut ca în Michigan să explodeze populația de veverițe pitice (chip-munk). Aceste rozătoare intră în mașini și produc stricăciuni care sunt tot mai costisitoare: prețul reparației, timp pierdut etc. Este un avertisment.

- Sunt abordat pe internet cu cereri de „ajutor” (cerșetorie). Este o machinație țigănească. (Mesajele conțin referiri la nevoile unor „copilași”.) Interesant este modul în care un „model existențial” (cel țigănesc) continuă prin mijloacele tehnice ale veacului al-XXI-lea.

19 iunie 2007

- Stările de exaltare apusene, „ethos-ul” cavaleresc sau obsesiile privind castitatea, sunt tipuri comportamentale inspirate din romano-catolicism și vădesc esența lui fundamental marginală, dacă nu suspectă. În „lumea” ortodoxă asemenea aberații nu există; o altă dovadă a calității imperiale, echilibrate a ortodoxiei.

- Aflu de la Aurel Sasu că volumul meu „Trepte” a fost tipărit. Îi sunt profund recunoscător și îl aștept în săptămânile ce vin la „Vatră”.

20 iunie 2007

- Aflu că în România sunt călduri grozave, vipie. După o iarnă fără zăpadă iată că urmează o vară pustiitoare. Este foarte simplist, dar poate că faptele căpătă răsplată.

- „Cântarea Cântărilor” se numește în ebraică „Sirassirim”. Un cuvânt care inspiră tainic.

- Eseurile publicate de către Artur Silvestri în „Monitorul Imobiliar” sunt excepționale. El a aflat un chip nou în care să adreseze, direct și indirect, problemele societății, de fapt a „întregului” românesc, folosind ca element specific, „casa”, în înțelesul ei limitat și extins. În acest chip Artur Silvestri promovează tradiția românească și „modelul existențial românesc”.

- Revista „Meridianul Românesc” din California îmi publică scurta punere la punct adresată nătângului Dumitru Caranfil, înțeleg răpus de senilitate. Le trimit articolul „Pactul cu Diavolul” în care vorbesc despre rușinea existenței temnițelor „secrete” ale

SUA pe teritoriul României. O crimă ale cărei urmări vor vizita pe români.

21 iunie 2007

- Există ispita de a considera crizele care confruntă momentul istoric semn al „încheierii”, al „sfârșitului”. Trebuie să ne ferim de simplificări și să distingem între formele mobile și schimbătoare și principiul permanent, care zămislește mereu, într-un chip întotdeauna original, martori trăitori ai adevărului viu.

- În România „stăpânirea” se grăbește, conștientă că momentul de ameteală al maselor va fi scurt, să schimbe regimul țării în unul „prezidențial”. Asta însemnând un regim conform cu „modelul” impus de noua ordine mondială în Georgia și Ucraina. Un regim totalitar păstrând zorzoane „democratice”; o presă cu botul pe labe și un parlament decorativ. Între cei însărcinați cu întocmirea unei noi „Constituții” sunt huliganii politici Liiceanul și, nu se putea altfel, „Tismeneanul”. De necrezut este liniștea cu care populația așteaptă instaurarea noii tiranii.

22 iunie 2007

- „Azi noapte la Prut”.
- Creștinismul nu a căutat să stea în opoziție cu instituțiile și așezămintele existente, a căutat să le preschimbe din interior. (Exact ca și pe om, unde scopul suprem este „metanoia”, preschimbarea). Mai mult, istoria a dovedit că toate teocrațiile, toate stăpânirile, care au căutat să impună creștinismul de sus în jos au fost un eșec răsunător și au făcut rău Bisericii.

25 iunie 2007

- Pregătesc un mic cuvânt despre „moștenirea” Arhiepiscopului Valerian D. Trifa. Ajung la concluzia că cea mai semnificativă acțiune a îndelungatei sale păstoriri a fost includerea Episcopiei de la „Vatră” în structurile ortodoxe americane. Acest mesaj îl voi prezenta Congresului Episcopiei 2007.

- Vorbesc cu tânărul preot român din Sălaj, Gabriel Gardan. Este autorul unei monumentale lucrări despre ortodoxia românească din America. Înțelege perfect caracterul „american” al Episcopiei de la „Vatră”. Îl recomand călduros Arhiepiscopului Nathaniel.

- În România grupul „elita de mahala”, decăzuții „22”, (Papatievici-Animalul, Mihaieș, Pleșu, Liiceanul, „Tismeneanul” și alte figuri sinistre) devin „tăinuitorii” lui Traian Băsescu (bășinescu). Modelul acestor slugoi este Carol al II-lea. Ei sunt un inimaginabil amestec de cruzime, lașitate și necinste sufletească iar „bășinescu” patronează o administrație a fanteziei. Acești indivizi nu sunt capabil să își recunoască greșelile și deci nu pot să se „îndrepte”. Foarte grav, în această nouă conjunctură, intelectualii nu vor fi complici prin circumstanță ci sunt instigatori la crimă. Până și Emil Constantinescu și Zoe Petre sunt îngroziți de acești indivizi.

26 iunie 2007

- Vorbesc cu Arhiepiscopul Nathaniel despre gândurile ce le am privind „moștenirea” lui Valerian, faptul că integrarea în ortodoxia americană a fost actul definitoriu al acelei păstoriri. Este întrutotul de acord. În același context îmi exprim admirația față de lucrarea tânărului Gardan. Din nou sunt cucerit de blândețea Arhiepiscopului și de căldura ce o emană.

27 iunie 2007

- Lucrez pentru prezentarea ce o voi face Arhiepiscopului Valerian. Părintele Gardan, cu insistență, îmi cere documentația. Acest fel de oameni trebuie ajutați, sunt ziditori.

- Primesc de la Mircea Pora o cerere de ajutor bănesc. Pare copleșit de boala companioanei lui, Monica Hapei.

28 iunie, 2007

- Ispitirea Mântuitorului, ispitirea din Carantania, este veșnică în fața oamenilor și a omenirii. Ispitirea oferă stăpânirea asupra materiei (abundența materială atinsă prin miracol), asupra „cărni” (prin magie) și a „eului”, a libertății (prin putere). Cele trei ispite sunt înfrânte prin sărăcie, castitate și ascultare. Doar astfel sunt zdrobite ispitele care proclamă primatul eficienței asupra adevărului, reușita materială drept criteriu al valorii și justificarea, „drep-tul”, prin forță. Până și imperiile creștine au căzut acestor ispite. Singurii care au luptat fără compromis au fost Părinții Pustiei, adevărații bărbați. Poate că una dintre căile de a nu cădea acestor

ispite este și opțiunea de a fi întotdeauna de partea celor care pierd.

29 iunie 2007

- Ieri prânzesc cu Larisa la „Red Lobster”. Un prânz nepus de bun care mă face să regret din suflet plecarea ei iminentă spre România. Aceste vizite anuale devin inutile și la anul vom face o pauză.

2 iulie 2007

- Congresul de la „Vatră” a decurs decent și fără incidente neplăcute. În bună parte asta s-a datorat înțelepciunii Arhiepiscopului Nathaniel și Arhidiaconului David Oancea. Esențială îmi pare păstrarea afilierii la structurile ortodoxe americane. În acest sens am și vorbit în una dintre seri în cadrul unui program aniversar dedicat Arhiepiscopului Valerian. Spuneam că cea mai de seamă decizie a lui a fost încadrarea în structurile ortodoxe americane a Episcopiei românești.

- În momentul de față creștinii trăiesc „eroismul cotidian”. Nu este spectacular dar nu este mai puțin vitejesc.

- „Scooter” Libby (aghiotantul bestiei Dick Cheney), cel care a divulgat numele unor operativi CIA care nu voiseră să execute ordinele mișelești ale lui W., fusese condamnat pentru fărădelegile sale. Dislexicul degenerat anulează cu cinism sentința. În momentul de față acest animal (W.) face absolut ce voiește arătând că Statele Unite trec un moment de totalitarism. Singura limită este cea pe care „executivul” singur și-o impune.

4 iulie, 2007

- Caut să organizez o „masă rotundă” la Centru. Ca invitat acceptă Aurel Sasu, cel mai destoinic istoric al fenomenului român-american. Acceptă condiții frugale, statul în locuința mea.

- Larissa a plecat spre România.

- „Iconomul necredincios” împarte avutul Domnului său pentru a înmulți „prieteniile în Hristos”. Simbolismul este copleșitor și îndemnul total. Pentru a înmulți „prieteniile în Hristos” trebuie să împărțim avutul Domnului, iubirea inepuizabilă. Este și aici un semn

că importanța „darului” stă în calitatea lui (iubirea) și nu în cantitatea lui.

9 iulie 2007

- Larissa ajunge cu bine în România și pare foarte sigură pe picioarele ei în relația cu toți și toate. Un semn bun a fost chiar faptul că la aeroportul din Detroit a fost „promovată” la clasa „business”.

- În 5 iulie sosește Aurel Sasu împreună cu Alecu Gotea din Queens, New York.

- În 7 iulie avem o „masă rotundă, la care participă și Arhiepiscopul Nathaniel. Dezbaterem problema criteriilor de stabilire a identității. Chiar și cu participare redusă dezbateră își împlinesc menirea. Stabilim norme de comunicare și de concept.

- În 6 iulie, la insistențele lui Aurel, ajungem la George Alexe.

- Poate dezordinea este de preferat apatiei spirituale. Neamurile sunt alcătuite din indivizi imperfecti, dar sunt călăuzite de către Duhul Sfânt. „Dezordinea” neamurilor este oricând de preferat monotoniei și „ordinii” globaliste.

10 iulie 2007

- Încep anume lucrări de reparații la Centru (vopsitul holului de la intrare, acoperișul etc). Probabil că acele lucrări vor dura circa zece zile.

- În noaptea de 9 spre 10 iulie am lungi vise. Sunt călătorii, împreună cu Larissa și Arhiepiscopul Nathaniel, în spații ciudate, „post-moderne”, intercalate cu pajiști atemporale.

- În singurătate atacurile demonice sunt permanente, este suficientă o clipă de neatenție pentru a intra în dialog cu întunericul. Singura pavază este rugăciunea continuă.

11 iulie 2007

- Constantin Antonovici, un sculptor care s-a remarcat prin acuzațiile dezgustătoare împotriva Arhiepiscopului Valerian, a fost bătut de Dumnezeu. Imediat după acele mărturii a fost pălit de o paralizie a mușchilor gâtului și, până la sfârșitul vieții lui îndelungate și sfârșită fără pocăință, a stat cu capul plecat spre pământ.

- Larissa și cu mine suntem confrunțați nu atât de mult cu lipsa de recunoștință (comportament absolut banal prin răspândire), cât mai ales cu fioroasa prostie a celor incapabili să-și admită păcatul sau greșeală.

12 iulie 2007

- Ieri am văzut o fotografie a unui cățel care se juca cu o pisică mică. Cățelul avea o față înțeleaptă, tolerantă și labe groase iar micul pisoi avea o față jucăușă și mulțumită. Era atâta pace și bucurie în jocul lor simplu și plin de seriozitate.

- Aflu despre trecerea la cele veșnice a Monicăi Hapei, companioana lui Mircea Pora. Avea către șaiszeci de ani și a fost secerată de cancer.

- Mă gândesc la fiorosul exemplu de viață fără pocăință pe care îl oferă George Alexe.

13 iulie 2007

- Primesc un telefon de seară de la Aurel Sasu. Îmi pare captiv, înspăimântat în ghetoul românesc din Queens, teritoriu întunecat al lipsei de rost, teritoriu în care oameni pustii trăiesc spaime, coșmaruri și scârbe. Un studiu al acelei găuri negre a condiției românești este imperativ.

- Măreția Bizanțului a fost dată de către duhul care a însuflețit acea istorie. Gândul de a întocmi pe pământ o rânduală după Împărăția Cerurilor s-a realizat în isihasm, în aflarea punții dintre Dumnezeu și om.

16 iulie 2007

- Azi Andrei împlinește treizeci de ani. De vineri până duminică a fost, împreună cu Evelyn, la mine. O vreme plăcută, pașnică.

- Din mesaje și comentarii ale lui Artur Silvestri înțeleg că în fapt „protocronismul” se referă la rădăcina, obârșia tradiției și deci la „Gândul” care ne-a adus și ține în ființă.

- De fapt în permanență suntem înconjurați de o stare de miracol și, deci, exemplară.

17 iulie 2007

- În Creștinism nu există dualismul „sufletului” și „cărnii” ci doar conflictul dintre dorința Creatorului și dorințele creaturilor.

După Fericitul Augustin, omul este trup până în duh sau este duhovnicesc până în trup. Părinții știau cum să facă trupul duhovnicesc.

18 iulie 2007

- Una dintre cauzele aberațiilor papale stă în împrejurarea că în Apus a existat un singur „scaun” apostolic. O alta stă în împrejurarea că apusul „barbar” a avut învățați, pentru foarte multă vreme, doar între clerici. În Răsărit „teologul laic” era o figură larg răspândită și luată în seamă.

19 iulie 2007

- Bob Kellogg termină anume reparații la Centru. Este un lucrător bun, foarte optimist, pozitiv.

- Așceza înseamnă „exercițiu” (se poate spune asceza sportivă). În monahism asceza este întotdeauna un mijloc și nu un scop. Un mijloc de a controla și subordona „trupescul” dar întotdeauna o stare adversă morbidității negative, spaimei necontrolate.

20 iulie 2007

- Sfântul Prooroc Ilie „Tesvitul”. Zi superbă de vară, senină și răcoroasă. În acest timp la București și în România este vipie, peste patruzeci de grade Celsius.

- Minciuna este în ultimă instanță ilustrarea lipsei de respect pentru „Cuvânt” și apartenența la cel rău, „tatăl minciunilor”.

23 iulie-10 septembrie 2007

- În 23 iulie plec în vacanță. Plec cu sentimente de îndoială și regret. Îndoiala privește, mai ales, rostul acestui drum și teama că noua vacanță „românească” să nu devină un eșec. Zborul de la Detroit la Amsterdam și apoi de la Amsterdam la București a fost fără peripeții. La București mă așteaptă, cu bucurie și entuziasm, Larissa. Îmi povestește despre șederea ei în Ciuguzel și mai ales, cu mare bucurie, despre completarea reparațiilor la casa din Ciuguzel și la terminarea unei băi. Micile detalii ale unor incapacități de înțelegere a surorii ei nu au importanță în context. Pozitiv îmi pare că a pus, finalmente, capăt stării de subordonare afectivă, mereu la limita de a se fi lăsat șantajată afectiv. Această stare s-a terminat. Ca și „înrudirea” continuă, (nepoți, neveste de

nepoți, copiii lor, socrii lor.) În București este o căldură opresivă. Peste 45 de grade Celsius, efectiv în zona mortală. Văd pe Tanti Miky, complet devastată fizic și psihic, probabil în faza finală. Uică Cori și el mult deteriorat în rău la cei aproape 92 de ani pe care îi are. (Mici remarci ostile, privind prezența mea în casa Boldea, le trec cu vederea deși mă irită mult.) Otilia fantazează despre o eventuală transportare a lui Tanti Miky la Borloveni, „aerul o va întrema”. Pur și simplu Otilia se află în starea de „denial”, tăgăduire a realității. Beba este sănătoasă tun și în practica vechilor modele de enervare a celor din jur. Mult contribuie, la o atmosferă cât de cât decentă, prezența Mariei Stoian. O femeie vrednică și eminentemente pozitivă. A doua zi, miercuri 25 iulie, merg cu Larissa la Patriarhie spre a venera moaștele Sfântului Dumitru cel Nou (Basarabov) și la Biserica „Zlatari” spre a venera moaștele Sfântului Mare Mucenic Ciprian. Colindăm prin oraș și prânzim la restaurantul „Sylva”. Orașul este curat și prosper dar diferența dintre săraci și avuți devine obscenă. Dar nu poate fi tăgăduit progresul și faptul că s-a alcătuit o solidă clasă de mijloc.

- Joi pe 26 iulie, la prânz, plecăm spre Ciuguzel. Un tren civilizat, „intercity”, ne duce până la Teiuș. Acolo un taxi ne duce în circa patruzeci de minute la Ciuguzel unde se află mama Larissei (Sana) și ea mult deteriorată (ramolită). Reparatiile făcute sunt excelente iar prezența băii și apei curente dă întregii case o altă dimensiune. Bucuria și mândria Larissei sunt complet justificate. Un alt dar pe care și-l face singură prin mila lui Dumnezeu. În Ciuguzel am parte de zile plăcute, câteva foarte călduroase. Oamenii sunt interesanți și captivanți. „Țărănia” ardeleană este superbă în tot ce are și mai ales prin faptul că dovedește o vitalitate tonică și o capacitate de adaptare și conservare a modelului autentic uluitoare.

- Cu Părintele Valer Gherghel facem o lungă plimbare prin pădurea „Asanipului”. Un codru frumos în care viețuiesc jivine de tot felul. Câinele care ne însoțește se comportă cu vitejie deși spre sfârșitul excursiei era măcinat de sete.

- La Aiud trec din nou prin „cetate” unde este superba Biserica unitariana (evident fost catolică) zidită în veacul al XIII-lea. Este un mic petec de cultură exclusiv maghiară. (Sunt și două basoreliefuri ale unor „grofi” locali din veacul al XVII-lea, care conțin toate stereotipurile ce însoțesc ideea de „grof” ungar.) Mă gândesc la diferența dintre „cultura” occidentală (asociată cu această catedrală) și cultura românească. Diferența nu este de detaliu ci de

esența, de înțelegere a rostului vieții. Cultura occidentală trebuie să etaleze, să arate, cea românească caută doar să ascundă, să conserve esența intimă. Cultura occidentală se „fălește“, este ostentativă, cea românească unește modestia cu eleganța. În momentul actual modul dezgustător în care „stăpânirea“ întoarce proprietăți către cei ce au asuprit neamul românesc este dezgustătoare. Sunt întoarse până și proprietățile „optanților“ unguri. Este o acțiune care are ca scop marginalizarea economică a românilor și eventuala lor desființare semnificativă, distrugerea identității lor.

- Este enervantă o anumite tendință de vâicăreală. Dar această vâicăreală începe să se restrângă la categoria socială care, probabil involuntar, a rămas singura care mai duce mentalitățile „socialiste“, numărul enorm al pensionarilor. Oameni care de la 50 de ani, sau chiar mai puțin, nu mai fac nimic și doar se vaită și privesc cu invidie la restul populației care se separă tot mai mult în creștere verticală. Această categorie (pensionarii) folosește, conștient ori ba, formularea lui Rică Venturiano, „ori toți să trăim, ori toți să muriți“. În chip absolut acest lucru l-a ilustrat un bătrân dobitoc („veteran de război“) întâlnit în trenul București-Teiuș. Bătrânul nătărău agasa pe toată lumea cu nesfârșite și nesuferite povestiri, în care, constant, chiar neghiobul vetust era personajul central. Ultima lui remarcă, „ne rād găinile, este vremea să punem piciorul în prag și să ne apucăm de treabă“, a fost primită cu hohote de răs și cu întrebarea, „cam cine să pună piciorul în prag și cam cine să se apuce de treabă?“.

- Șederea în Ciuguzel a fost plăcută și folositoare.

- Așa trec de fapt clipele, întotdeauna având în ele încărcătura de farmec și amărăciune. Măsura acestora două, cel mai adesea, o dă înțelegerea limpede a faptului că fiecare trăire este și tărâmul unei opțiuni, conștiința că fiecare trăire conține în sine o posibilă „criză“, o condiție care ne poate înălța sau coborî. În clipele de cumpănă cei mai mulți uită sursa fericirii și se mulțumesc să se vaite și auto-căineze, incapabili să își asume responsabilitate pentru ce fac și niciodată pentru ce au făcut. Dar în clipele de cumpănă cei care au o minimală adâncime sufletească vor ști să apeleze la sfatul, fără greș, al străbunilor și vor ști să se încreadă în sfatul familiilor vechi în care dănuie conștiința și amintirea a ceea ce este drept și a ceea ce este cuviincios. Pentru neamul românesc această vechime de trăire și înțelegere sălășluiește în neamurile boieresti și în egal străvechile neamuri țărănești, copiii pământului, așa cum a fost el lăsat de la Facere. Aceste înțelegeri

și mărturisitorii lor sunt parte a „statorniciei firii”, cea care ține lumea în rostul ei veșnic.

- Marți în 31 august am plecat spre Borloveni.

- Am plecat în zorii zilei, cu un taxi mânat de către șoferul ungar, Zoltan, un om pozitiv și foarte prietenos. La șase dimineața am avut acces la un tren accelerat, destul de curat, care mergea de la Iași la Timișoara. Drumul de la Aiud la Lugoj a fost fără evenimente și conform programului. (În general am rămas surprins de cât de exact merg trenurile în România.) La Lugoj era destul de răcoare și toată dimineața au fost ploii intermitente. Orașul din nou ni s-a arătat ca frumos, elegant și sigur pe identitatea lui. Există clădiri monumentale și așezăminte care fac din Lugoj un demn oraș central european cu o identitate românească incontestabilă. Am mâncat la „sala” Dacia, elegantă la limita intimidării. La ora două după amiază am plecat spre Băile Herculane cu un rapid. Drumul a durat cam o oră și jumătate. Am trecut prin superba zonă muntoasă Domașnea, Cornea, Teregova și încet, încet am intrat în zona „mea”. La Băile Herculane ne-a așteptat Părintele Gheorghe Vlasie într-o „Dacie” vetustă și în stare tehnică absolut patetică. După un ceas, cu o scurtă oprire pentru aprovizionare cu salamuri și vegetale, am ajuns la Borloveni. Ca întotdeauna întâlnirea cu „casa Boldea” a fost, pentru mine, copleșitoare. În primul rând este conștiința vremurilor trecute, sălbatica melancolie a amintirii vremilor „fericite”, care au apus pentru totdeauna și nimic nu le mai poate întoarce și mereu sunt vii în suflarea noastră. Dar apoi este împrejurarea că locul este viu și responsabilitatea lui ne revine fără putință de tăgadă. Un loc pretențios și foarte hotărât. În general, sentimentul este că reintru într-un prezent în continuă expansiune. Chiar și oamenii, copiii celor cu care am copilărit, par replici ale strămoșilor, membrii ai aceleiași rând de oameni. Senzația de rătăcire în timp este mereu acută. Încă mai vârtos în zone fără vârstă, pădure, pășune, culme de deal, unde mișcările sunt aceleași și ritmul același de la începutul vremilor. Prezența Larisei acolo și în acele prime momente de reluare a contactului îmi dă tărie și siguranță, îmi verifică și confirmă starea de existență vie. Acțiunile domestice imediate, despachetat, aranjarea în „camere”, cina, conversația cu vecinii reaşază viața în făgaș și fac lină continuitatea.

- Primul „drum” a fost, ca întotdeauna, până la mormintele strămoșilor, unde duce o scurtă cărare din grădina „mică”. Crucile sunt în loc și primirea ce o am este prietenoasă chiar dacă

nu cordială. Deci lucrurile sunt în „regulă”. A două zi intrăm în rutină. Larissa curăță zdravăn un frigider intoxicat și eu merg prin sat după „noutăți”. Le aflu la micul și elegantul „café” ținut de Gheorghită, unde beau un foarte bun „expresso”. În sat, ritmul străvechi continuă în anume formă nouă. Preschimbările sunt de decor, multiple dar nu în rău. Esența și miezul tare al satului sunt aceleași. Nu cred că poate fi vorba de pericol existențial chiar și în împrejurarea că numărul locuitorilor scade. (Dar nu trebuie uitat că mobilitatea lor de deplasare crește și deci mutarea unor copii, să zicem, la Reșița sau Timișoara, nu mai înseamnă ieșirea din „hotar”, atâta vreme cât distanța se acoperă în două, trei ceasuri.).

- Damenii de vârsta mea sunt azi bătrânii satului. Frecvent primesc înștiințarea, „domnul cu părul alb”. O primesc cu amestec de surprindere, tăgăduire, resemnare, tristețe.

- Fac cu Larissa un drum la Bozovici, capitala Almajulului. Sat mândru, întins, cu o enormă personalitate. Nici aici schimbările nu alterează identitatea. Ne întoarcem parte din drum pe jos și parte în mașina dăruită a unui țigan din Rudăria.

- Una dintre caracteristicile grănicerești era că accesul la averea comunitară era strict pe linie bărbătească. Excepție făceau femeile văduve pe durata văduviei. Burse de studii primeau doar fiii de grăniceri. Prețul unui lot de pământ se socotea ca fiind valoarea a șapte recolte produse de acel lot.

- În Epistola către Romani, 9, în care Sfântul Pavel vorbește despre cei sub „făgăduință”, și fals interpretat ca fiind un text despre „predestinare”, în fapt se demonstrează limpede falsitatea credinței în „predestinare”. Demonstrația este împotriva celor care se socotesc ca „aleși” și „predestinați” (specific evreii) și a căror falsă încredințare stă în „faptele” legii. Ei cad, căci caută să înlocuiască singura nădejde, mântuirea prin Iisus Hristos, „piatră de poticnire”. Prin credința în Iisus avem singura nădejde de mântuire și această credința ne dă starea de „aleși”, „noul Israel”, „Israelul ceresc”.

- Monahismul de operetă, scos din context, lipsit de smerenie și cunoștință, se refugiază în manierism steril și vorbă goală. Este sămănătorism de prost gust.

- Dinamica grupurilor mici, marginale este patetică. Își creează standarde și valori care nu au legătură și nu pot avea legătură cu lumea reală. Mereu aceste „valori” sunt infirmate și rezultatul este că penibilul grup devine tot mai „jignit” și tot mai marginalizat, până la dispariție. Sinistru amestec de cretinism, încăpățănare și neputință.

- Cu Larissa facem o vizită învățătorului din Patas, azi pensionar, Vasile (Vasilică) Popovici și soției sale Doamna Lina, bucovineanca din Storojinet. Amândoi sunt oameni admirabili, întrupare a duhului cărturarilor sătești ardealo-banatici.

- În casa din Borloveni dulapurile curățeniei exemplare au devenit locașuri ale mizeriei.

- Corespondența din anii '50 ai veacului al douăzecilea purtată de „generația Taica” (Romulus Boldea), generația născută în ultimul sfert al veacului al XIX-lea, arată politețe, amabilitate, eleganță, caracter. Epistolele ocoleau aspectele detestabile, dezagrabile, ale vieții imediate, dar arătau credință, nădejde și dragoste fără șovăire. Necazurile erau ale umilințelor zilnice și vieții de mizerie iar grija era pentru creșterea sănătoasă a generației viitoare. Acea corespondență reprezintă poate ultima manifestare plenară a generației pozitivistice.

- În cursul drumurilor la râu, la „Balta Neagră”, îmi văd chipul reflectat în același geam care exista și în vremea copilăriei mele. Mă gândesc cum „oglinnda” a rămas aceeași iar înfățișarea mea s-a schimbat radical mergând spre moarte.

- Pe același drum există „moara țărănească”. Acea moară macină „pe stânga”, deci acolo se pot face vrăji.

- „Doamne, Doamne spița roții/noaptea joacă toți nărozii”. „Ori vorbește cum ți-e portul, ori te poartă cum ți-e vorba”. „Cât trăiesc fură și când mor se fac moroni”.

- La Sfânta Măria Mare merg la praznic la Ion Bănuș. Vasile lenea batjocorește cu cruzime starea de „ginere-n casă”.

- Pătru Borchescu, „pocăitu” este un personaj ciudat, mereu agitat, în căutare entuziastă. Lumea nu este suficientă pentru el. Ca mic copil era foarte frumos și gingaș.

- Împreună cu Pupu facem un drum în Băile Herculane. Superbă bijuterie a turismului din „dubla monarhie”. Clădirile vechi (hoteluri din 1890-1910) sunt devastate. Aflu că stucatura originală a fost furată iar apartamentul „Împărătesei” (Elisabeth) a fost devastat. Totuși, așezarea își păstrează farmecul chiar și în condițiile în care există un soi de „universitate” având faima că „vii turist și pleci jurist”. Mâncăm într-un splendid restaurant pe malul Cernei. La unicul „internet café” îmi verific poșta electronică. Tot acolo, un bărbat și o femeie de circa treizeci de ani, „inspectează” site-uri pornografice și comentează tehnic. Revenim cu taximetristul Gogu, oltean așezat în Luncavița.

- La Bozovici tângul este țigănesc. Dar satul este prosper și mândru de identitatea lui almajană.

- În Prigor plătim impozitul pe proprietate, majorat prin neplată în 2006 și 2007 datorată incompetenței.

- Puiu Zamela își potcovește un cal prin „covaciul” Climenta Iovu, om rubicond, extrem de puternic și pozitiv.

- Violeta continuă traficul cu fete, majoritatea aparținând „etniei rrom” și câteva dintre ele evident retardate.

- Zaria Imbrescu și primarul Valușescu vin și propun cumpărarea unui lot din pământul „casei Boldea”. Îl refuz categoric spunând, „la bătrânețe mă apuc de plugărie” și apoi formal (având totatul asentiment al coproprietarei, „Tanti” Milky) „pentru noi acest pământ are o valoare afectivă fără preț și îl considerăm ca fiind în custodie, aparținând neamului nostru, din trecut și viitor”.

- Steluța, o vecină de origine basarabeană al cărei nume este Natalia își scrântește mână, este „trasă” de către baba Ana din Prigor care știe să vindece așa cum știa moșul Ion Bănuș și Valsănescu din Borloveni – „Casta lecutorilor”.

- Primesc cu bucurie vizita vrednicului profesor Pavel Panduru, directorul școlilor din Prigor, din care a făcut adevărate așezăminte de carte și promoție almajană. Îmi spune că în Borloveni căminul cultural va primi numele „Pavel Boldea” (deși anume membrii ai consiliului comunal se opun, bănuiesc că Zaria Imbrescu-Tapineu). (În septembrie 2007 aflu că numirea „căminului” a fost aprobată.) Dar din nou se dovedește că esențială este cinstirea aceluși om bun în casă lui („casa Boldea”). Restul sunt fleacuri și deci orgoliu mărunț.

- Cu Ion Bănuș și cu finul lui, teologul Nicolae, nepotul „Steluței” Drăgoi, facem un drum la Semenice. Locul din nou se dezvăluie în toată splendoarea lui și izolarea, lipsa de „străini” turiști mă bucură enorm. Aflu că „muntele” era loc viu și de enormă importanță pentru almăjeni. Bună parte din platou este încă parte din hotarul Borloveniului și locuri sunt numite drept „crovuri” ale diferitelor clanuri (Bănuș, Boldea, etc.). Este, fără îndoială că este, dăinuirea unei importanțe spirituale, probabil de origine dacă. Aglomerările de pietre, stânci fățuite nu sunt alta decât vechi altare. În unele locuri se spune că au fost aflate „comori”, probabil tezaure cultice. Aflu că aceste „comori” pot fi „legate” (blestemate și cu pericol) ori „curate”.

Aerul este pur la limită incredibilului.

- Cu profesorul Pavel Panduru și cu Pupu facem un drum de studiu în toate satele almăjene: Bozovici, Lăpușnicul Mare, Bania, Dalboset, Rudăria, Garbot, pe care nu le vizitasem. Sunt sate mari, mândre, cu trecut și cu viitor. Pulsează de mândrie locală, fâgăduință de dăinuire. Intelectualii locali, spre exemplu directorul școlilor din Rudăria, Ioan Popovici, sunt toți oameni excepționali. Copiii sunt buni și dornici de a da înaintea. (În general copiii pe care i-am întâlnit sunt cuviincioși și în plus activi în viața duhovnicească; merg la Biserică.)

- Din Mehadia primesc gazeta locală „Vestea” și un volum omagial, „Mehadia. Vatră de istorie milenară” în care elogios este pomenit bunicul meu patern doctorul Virgil Nemoianu și rudele mele Chiticeanu. Publicațiile apar prin truda primarului Iancu Panduru și a scriitorului Nicolae Danciu Petniceanu. Comunic cordial cu amândoi.

- Caracterizare.

Avea o față inteligentă, dar moale, marcată de trăsăturile unei sensibilități bolnăvicioase. Avea și un soi de blândețe excesivă completată de o tendință de a se mânia ușor. Educația lui era bogată, dar de felul celor care se capătă într-un mediu și o existență asigurată, fără pericole și fără proba trăirii stărilor emoționale. O educație care în împrejurări dificile în loc să te apere și întărească îți sporește vulnerabilitatea.

- Ana „lunga” îmi spunea povestea casei Buican. Tatăl Buican ar fi trăit cu nora lui și și-ar fi terorizat familia, nevasta Ana, fiul Gheorghe și fiica Ana. În consecință, ar fi fost împușcat de fiul sau, tăiat în bucăți și „răspândit” pe vale Nerei. Crima a fost luată asupra ei de nevasta Ana care ar fi trecut câțiva ani în închisoare. Fiica, Ana, devine protejata lui Floarea „Bologoane”, care ar fi și inițiat-o într-o legătură lesbiană. Floarea o îmbrăca pe Ana foarte frumos și o purta într-un chip care o făcea fata cea mai frumoasă din sat. Ana a fost măritată cu sila cu „Luță” Ghimboasă. Într-o altă relatare tot Ana „lunga” spunea că bătrâna învățătoare din Bv., nevasta preotului Alimpe Aldescu, ar fi fost terminată prin vrăjile făcute de către „Oara” Stoltz, „patașancă blastămată”, și Anuica din Iablanița, adusă, pentru a arunca „legătura”, într-o „cocie” (căruță) și învelită într-o „procoviță” (cergă), ca să nu fie văzută de nimeni pe durata împlinirii vrăjii, condiție sine qua non.

- În Borloveni și în Valea Almajului încă mai putem vorbi de o „gură de Rai”. Condiția vieții este încă edenică. În lumea „globalizată” este un lux neînchipuit ca încă să știi vaca al cărei lapte

Îl bei, porcul a cărui slănină o mănânci sau prunul din care ai făcut răchia. Legătura dintre om și cele din jur este încă personală. Că așa este am văzut într-o discuție între prietenul meu Ion Bănuș și Petrain Duncea. Ion i-a dat în folosință lui Petrian o grădină cu pruni. Îi spunea însă să culeagă prunele doar atunci când sunt deplin coapte, când cad singure din pom. Îi spunea că sub nicio formă să nu scuture, „bată” prunii, zicea „dacă prunii sunt bătuti cu prăjina, mie mi se rupe inima”.

Vara 2007 în Borloveni a fost pentru mine un timp binecuvântat.

- Revin în București. Intrarea în Gara de Nord este întotdeauna „salută” de imaginea câte unui derbedeu urinând la capătul liniilor iar intrarea în București de incorectitudinea taximetristilor din capul peronului.

- Șederea, de circa o săptămână, în București a fost prilej de hoinăreală în oraș. Am făcut un drum la Breaza unde, în decor periferic, copilul Matei conduce și supraveghează conflagrații intergalactice, și la Brașov. Brașovul, un oraș fără egal, era, în zona centrală, efectiv ocupat de grupuri de turiști israelieni. În gară, un betiv îmi spune, „semeni cu un actor, ești o personalitate”. Măgulit proteste îi dau cinci lei. A fost un timp de hoinăreală. O vreme limitat „aventuroasă” când ne alăturăm unui alt spațiu (căci spații goale sau stare fără spațiu nu există). În spațiul de hoinăreală sălășluiesc și pot fi întâlniți cei cu ocupații excentrice, creatorii, „originalii”, trândavii dar și declasații. Dimineața devreme în parcuri am văzut „boschetarii”, „jvinele streji nopții”, determinați deși istoviți. Între clădirile nou ridicate sunt petice de oraș vechi, căsuțe care mai au mici grădini de flori, zarzavaturi și viță de vie, în poarta lor mai pot fi văzuți reprezentanți ai minorității neabătute, care stăruie. (Așa era o bătrână pe stradă „Puțul lui Zamfir”.) Mă întâlnesc cu Liviu Petculescu și petrecem clipe folositoare și plăcute. În drum asistăm la o bătaie în trafic, între un gras scârbos și obraznic și un vlăjgan corect. Grasul o încasează rău. Un incident în care „dreptatea” triumfă imediat și fără drept de apel.

- Fac un drum la Cimitirul Belu. Monumentele vechi sunt în decrepitudine și ele au fost asaltate de îmbogățiii țigani. Monumentul Cantacuzino, „ramura Șerban Vodă”, este înconjurat de morminte țigănești cu cele mai stupide nume. Dar dezolant este monumentul „Iulia Hasdeu”, așa zisul, „mai sedzi putzin”. Acel monument „spiritist”, ridicat de către B. P. Hasdeu după ce mintea i s-a tulburat prin pierderea fiicei sale, fusese descris admirabil de către Ionescu-Gion, cronicarul monumentelor bucureștene. Acum

toate parafernaliile „spiritiste“ sunt aruncate într-un colț, mormintele zac părăsite iar cavoul a fost „preluat“ de către țigani. Cimitirul Belu este azi o rușine!

- În așteptarea trenului care trebuia să mă ducă de la Brașov la București, pe peronul gării din Brașov, o „zăresc“ pe Monica Hapei, trecută la cele veșnice cu patru săptămâni înainte de drumul meu la Brașov. Era îmbrăcată cum o zărisem ultima dată și părea neschimbată, în anume fel părea voioasă, la modul „distrat“.

- În București am colindat în zona „curtea veche“, Cișmigiu, Antim, parcul Filipescu, zona „Visarion“, Floreasca, Tei, Herestrău. Orașul mi s-a părut diferit dar păstrându-și identitatea și de fapt frumusețea. În același timp manifestările „puterii“ sunt dezgustătoare, prin cinism, prin nesimțire. Bucăți din parcuri publice sunt „cedate“ unor „neica nimeni“, lângă monumente istorice (cazul Catedralei Romano-Catolice „Sfântul Iosif“ fiind cel mai flagrant) sunt înălțate hidoase „blocuri“ de birouri, micile părculețe stradale dispar, case boierești sunt lăsate în ruină, clădiri superbe sunt „date“ unor derbedei sau asociații de derbedei („grupul 22“) etc. Fără îndoială că semnul sub care pun orașul și nădejdea în destinul lui, este al dragostei fierbinți ce o port Apărătorului sau, Sfântul Dumitru Basarabov, ale cărui moaște sunt în Biserica Patriarhiei și căruia, ca râvnă ce o port, îi alătur pe Sfântul Mare Mucenic Ciprian, a cărui mână se păstrează la Biserica „Zlătari“. În aceste Biserici și la aceste moaște am fost zilnic să mă închin și nu am îndoială că asta a făcut ca această vacanță să treacă sub semnul bunei cviiințe și a lipsei de alcool.

- Sandu Galmei, cu a cărui familie am avut ceasuri plăcute, mă duce la aeroport. Zborul a trecut fără neplăceri, de la București la Amsterdam am stat alături de o tânără antipatică, tipul „frigiditatea sa“, și de la Amsterdam la Detroit alături de un scârbos „contractor“ (mercenar-criminal) din Irak. La Detroit am fost supus unui control vamal suplimentar. Dar bucuria revenirii acasă a fost în fapt încununarea vacanței mele 2007.

4 septembrie-24 septembrie 2007

- Am iarăși anume neplăceri cu auzul. O răceală, luată pe zborul Amsterdam-Detroit, sfârșește prin a - mi „astupa“ urechea dreaptă. În 24 septembrie merg să văd pe doctorul Rebecca Patrias.

- Lucrez la jurnalul „vacanța românească 2007” și în 23 septembrie îl trimit lui Artur Silvestri. A doua zi îi trimit un studiu /eseu despre Avram Iancu și valoarea lui ca model al omului românesc (înfrânt social și biruitor în duh). Câteva zile mai devreme i-am trimis un alt eseu („Ziditor de Vreme”) în care spuneam că meritul principal al lui (Artur Silvestri) a fost de a fi alcătuit conceptele prin care tradiția românească să poate fi promovată la vremea nouă, de a fi alcătuit „the common universe of discourse”. Doctorul Patrias m-a pus în grijă unui doctor de „nas, gât și urechi” ca să-mi elimine acumularea de lichid din urechea interioară.

- La mașină am de făcut o reparație minoră, un senzor de oxigen. Reparația o face un mecanic tânăr și cu aspect bizar, credeam că este drogat. Personaj interesant care a trăit ani de zile în Arizona și a colindat toată țara lucrând la o firmă de polenizare, care transporta enorme colonii de albine. Îmi spune că cea mai gustoasă miere este cea din „avocado”, urmată de cea din portocale.

- Contrariul păcatului nu este virtutea ci credința Sfinților. Un principiu poate fi respectat, dar nu iubit. Hristos nu este „principiul” binelui, ci Binele întrupat. Fapt este că „principiile” sistematizate nu pot mântui. Aceste principii sistematizate sunt „orgoliul celor smeriți și Sfântul Ignație Brancianinov spunea, „odată mândria luată drept smerenie, boala este fără leac”. Smerenia înseamnă iubirea de Dumnezeu și conștiința răspunsului inadecvat dat de om iubirii lui Dumnezeu. A-ți „cunoaște măsura” înseamnă a te micșora pe tine pentru a da laudă lui Dumnezeu. Toate dorințele bune sunt opuse de rezistența iraționalismului, a subconștientului, „inimii”, stăpânite de rău. Acest rău îndepărtează „inima” omului de obiectul iubirii. Descendă „inima” de la iubirea de Dumnezeu spre iubirea atributelor acestei iubiri, spre plăceri. Carisma „asemănării” este înlocuită cu magia demonică a egalității, „veți fi ca Dumnezeu”.

- Prin smerenie omul își mărturisește, recunoaște vina lui și aceasta este atitudinea cavalească, de om liber. Nu mai există resentiment căci starea se mută în Dumnezeu și către contemplarea lucrării Lui. Smerenia este antitetica egocentrismului și dorinței de egalitate care este demonică.

- După ce Ierusalimul a fost ocupat de cruciați, Daniel din Cernigov, pelerin în 1106-7, spunea că Sfântul Foc, în noaptea Învierii, aprindea doar lumânările Dreptmăritorilor nu și ale „latinilor”. În Antiohia a fost primul loc unde au existat, simultan, scaune episcopale Dreptmăritoare și „latine”. (Tot în Antiohia a fost folosit,

întâia dată, termenul, creștin.) Despărțirea Răsăritului și Apusului, în 1054, a reprezentat un angajament duhovnicesc și o opțiune conștientă în materie de credință.

- În 12 septembrie este ales noul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Mitropolitul Moldovei, Daniel Ciubotea, bănățean din Bara, cunoscut și ca „IPS 33”. Este un om relativ tânăr, considerând cultura gerontocratică a Bisericii Ortodoxe Române, de 57 de ani. Are excelente credențiale scolastice. Ceea ce îngrijorează este graba de a accepta mesaje „ecumenisme”. Din fericire ortodoxia nu este „papism”. În materie de dogmă un Patriarh nu poate schimba nimic. Chiar și în cutumă, obicei, posibilitățile lui sunt mici, dată fiind autoritatea enormă ce o are fiecare episcop al locului. Deci mari schimbări nu cred să poată face și nu trebuie să ne așteptăm doar la rău.

- Recitesc „Pe Falezile de Marmură” a lui Ernst Junger. Superbă parabolă despre responsabilitate personală în vremuri critice. Apologia făcută elitei, care este orice persoană care își asumă responsabilitatea condiției umane, respectul pentru rostul sau și pentru libertatea lui, este una dintre cele mai emoționante pagini scrise pe care le-am văzut. Ernst Junger este unul dintre eroii mei, poate cel mai iubit.

- Stăruința asupra lucrurilor trecute, introspecția prea stăruitoare, sunt dăunătoare omului și îl pot aliena. Sfântul Pavel spune limpede în Filipeni 3, 14, „uitând cele ce sunt în urma mea, și tinzând spre cele dinainte, alerg la țintă, la răsplata dumnezeieștii chemări de sus, întru Hristos Iisus.”

27 septembrie 2007

- În România asistăm la o adevărată epidemie de „Coni Leonida”. Sunt hodorogii pensionari și „veteranii de război” care efectiv sugrumă bugetul țării și trăiesc într-un soi de „socialism” opresiv. Acești paraziți sunt beneficiari de medicamente ieftine, spitalizare gratuită, călătorii pe tren și toate mijloacele în comun quasi gratuite etc. Un adevărat scandal. Sistemul este opresiv pentru cei care lucrează și sunt supra-impozitați pentru a menține acest „rai” al trântorilor. În perfectă consecvență de caracter cu „Leonida” paraziții se declară adepți ai regimurilor de dreapta. De fapt ei doresc să beneficieze de foloasele socialiste și în plus să exercite un soi de dictatură sângheroasă contra a tot ce este tânăr și nou.

Balastul și nefericirea României, în cea mai mare măsură, sunt bătrânii ei sau, oricum marea majoritate a acestui „seniorat“ care nu a fost capabil să învețe nimica și nu este capabil să uite nimica.

- Sfântul Ioan Damaschinul spunea ca, „icoana nu este o reprezentare a vizibilului, ci o apocalipsă, descoperirea a ceea ce este ascuns.“

2 octombrie 2007

- În 29 Septembrie mergem la Pittsburgh să îi vedem pe Andrei și Evelyn. Călătorim cu bine, deși facem mari ocholuri pentru a intra în oraș. Este peisaj de toamnă timpurie, lumină cernută și blândă, căldură domoală. Frunzele sunt multicolore și încep să cadă. Andrei și Evelyn sunt voioși și în casa lor este ordine, căldură și curățenie tonică. Își caută poziții definitive, anul asta amândoi termină stagiatura. În chip înțelept, în negocierea aranjamentelor cer să aibă șase săptămâni de vacanță anual. Ne plimbăm prin oraș și mergem la un splendid concert de muzică barocă timpurie. Concertul se ține în sărăcăciosul auditoriu al Episcopiei Romano-Catolice. Artiștii sunt minunați, în măiestria și modestia lor.

- Folosirea, de către același autor, a unor teme anterior dezvoltate (tot de către el) se numește „canibalism“.

3 octombrie 2007

- Pregătesc un articol/comentariu despre „Balada lui John Henry“, mit creator al Statelor Unite, încercarea „omului“ de a înfrânge sistemul închinător la gologăni.

- Boris și Gelb, feciorii lui Vladimir Monomahul (1113-25) au ales să fie uciși de către trimișii fratelui mai mic, Sviatopulk, decât să verse sânge. Au fost canonizați ca „Purtători de Patimi“. Ei doi inaugurează în Rusia enorma, incredibila capacitate de suferință după chipul lui Hristos.

- Vorbesc cu Arhiepiscopul Nathaniel despre drumul făcut la întronizarea Patriarhului Daniel Ciubotea. Înțelepciunea senină și neclintita trăire în Ortodoxie a Arhiepiscopului sunt binefăcătoare și aducătoare de pace, căldură duhovnicească și liniște.

4 octombrie 2007

- La sfârșitul verii frumusețea devine copleșitoare. Frunzele se întunecă la culoare și capătă contur precis, se decupează și individualizează.

5 octombrie 2007

- Doctorul Weimert mă informează că acumularea de lichid în urechea dreaptă este minoră. Mă sfătuiește să mai aștept două săptămâni.

- Mă agit cu reînnoirea pașaportului românesc care, fundamental, îmi este inutil. Birocrația este în enormă creștere și enormă recâștigare a căilor „socialiste”.

Birocrația nu are legătură cu ideologia, se dezvoltă din sine și este rezultatul importanței dată „puterii centrale”. Un monstru sinistru.

- Este necesar ca cei porniți pe cale creșterii duhovnicești să se opună din toate puterile „aparițiilor”. „Aparițiile” sunt lucruri periculoase. Cele trimise și lăsate de Dumnezeu nu pot fi însă „opuse”.

- Neputința pocăinței este semnul cumplitei stări a „nesimțirii inimii împietrite”.

- România fripturistă prezintă comunismul că „antisemitism”. Un scandal și un dezmăț!

8 octombrie 2007

- Ortodoxia a fost și rămâne o credință „populară”, a neamurilor (fiecare în parte). Trupul local cuprinde în una credința și civilizația. Că așa este ne-o dovedește acțiunea de misionarizare dusă încă din veacul al XIII-lea între triburile siberiene de către Biserica Rusă. Misionarizarea s-a făcut, după pilda Sfinților Cyril și Metodieu, în limba băștinașilor iar Sfântul Ștefan din Perm, în veacul al XIV-lea traducea scripturile în limbile siberiene și folosea pentru scriere rune locale.

9 octombrie 2007

- Lucrez pentru Buletinul Octombrie-Decembrie 2007, selectez materialele, pregătesc paginația și ilustrația etc.

- Tot mai frecvent este pomenită dezvăluirea de „comploturi” teroriste. Foarte periculos îmi pare că ajung a fi considerate „comploturi” înscenări, provocări, ale organelor de supraveghere tot mai numeroase. De aici până la procese și înscenări flagrante nu mai este decât un pas. Este necesar ca tot omul să se ferească de provocatori.

- În condițiile declinului evident al Bisericii Romano-Catolice, „Papa” (Episcopul Romei) își pierde vremea organizând conferințe în care se vorbește despre „pericolul” reapariției anti-semitismului. Aceasta este tot o provocare!

10 octombrie 2007

- Sunt nouăzeci și nouă de ani de la nașterea tatălui meu. Dumnezeu să îl ierte și odihnească în pace!

- În „Meridianul Românesc” este publicat, ca „opinie”, articolul meu în care îmi exprimam admirația pentru lucrarea lui Artur Silvestri pentru păstrarea tradiției românești în acești ani ai ispitei globaliste.

- La magazinul Maijer am o convorbire tonică. Un bătrân viguros, aflu că are peste șaptezeci de ani, îmi spune că a avut două operații de reconstrucție a coloanei vertebrale. Aceste operații nu îl opresc să continue să lucreze și să etaleze un optimism tonic. Acest om reprezintă un contrast benefic față de văicăreala celor „pensionați” și reduși la starea de paraziți patetici, de la 45 de ani.

11 octombrie 2007

- Împreună cu Diaconul David Oancea întocmesc macheta numărului Octombrie-Decembrie 2007 al „Buletinului Informativ”. Un număr dedicat personalității culturii româno-americane.

- „Uscăturile” din pădure au rostul lor. Prin și pentru asemenea cazuri se arată și este cu putință mila.

- Avem o singură bucurie, Iisus Hristos și o singură nădejde, rugăciunea și ajutorul Preacuratei Maicii Sale și a Sfinților Lui.

- În momentul de față cei care confruntă globalismul satanic nu mai au acces la forme eroice de mărturisire, ei sunt supuși permanenței și necruțătoarei presiuni sociale.

12 octombrie 2007

- Deranjamentul meu auditiv (lichid în canalul eustachian) continuă. Această dificultate îmi arată că volumul comunicării dintre oameni este condiționat biologic. Emfazele; vorbitul în șoaptă, vorbitul răstit, zbieratul etc., sunt zonele în care intervine condiția socială și starea afectivă.

- „Naționalismul” ortodox, corupția din conducerea trupurilor ortodoxe sunt subproduse ale stăpânirii otomane. În concepția lor rudimentară, otomanii au suprapus și pus în una credința și pe credincioși, creând „Rum millet”. În acest chip ortodoxia și helenismul au ajuns să fie una și apoi, prin aculturație, s-a ajuns la „naționalismul” ortodox, care în Bizanț nu există. În același timp, datorită împrejurării că la otomani Episcopul era și „etnarh”, „Rum basha”, s-a ajuns la corupția din administrația bisericească.

15 octombrie 2007

- Actele trimise la Consatul românesc din Chicago îmi sunt înapoiate ca „insuficiente”. Îmi sunt cerute copii după „originalele” certificatelor de naștere și căsătorie, reținute la timpul său de către administrația comunistă. Trebuie să solicit duplicate, tot prin consulat și la preț aspru. Birocrația a redevenit agresivă și cu neputință de controlat, abuzivă. Reînnoirea pașaportului românesc, pentru mine având strict valoare afectivă, este un coșmar repetitiv.

- Aflu detalii despre industria adopțiilor de copii. Există rețele specializate și care folosesc psihologi pentru a condiționa mental pe bieții copii. Sunt folosite metodele din închisorile iadului: Pitești, Guantanamo etc.

- Eusebius spune că martirii creștini nu erau tratați sub incidența legilor civile ci ca dușmani de război. Exact la fel se procedează cu cei declarați „teroriști”.

16 octombrie 2007

- În momentul de față ortodoxia este sub atac. În chip necesar ea trebuie să adopte o strategie defensivă, de apărare, al cărei țel minimal ar trebui să fie păstrarea comorilor moștenite din trecut, a tradiției. În vorbele Sfântului Pavel, „...păzește ceea ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbele deșarte și lumești și de împotrivirile științei mincinoase.” (I Timotei, 6, 20). Probabil că influențele deformatoare nu vor putea fi evitate. Dar cei de bună cre-

dință nu vor putea fi amăgiți până a tăgădui tradiția și credința pravoslavnică.

17 octombrie 2007

- Toamna la „Vatră“ este de departe cel mai frumos anotimp, o vreme glorioasă. De la începutul lui septembrie căldura începe să fie domoală și blândă, lumina este blajină și strecurată, coloritul vegetației este amețitor și repede schimbător. Scurte perioade de căldură fierbinte nu fac decât să prelungească toamna până spre începutul lui decembrie. Între aceste perioade, cea mai tenace este la începutul lui noiembrie, „vara indiană“, corespunzând vremii numite în pământul românesc „Vara Arhanghelilor“ sau „Vara lui Mihoi“. După jumătatea lui octombrie încep să fie zile de burniță ori ploaie și zile de ceață, uneori atât de deasă încât este aidoma cufundării în nor. Mirosul frunzelor arse dă parfum specific zilelor. Lumina scăzută și negura îndeamnă la vis și contemplație. Liniștea este profundă.

- Mila, fiind făcută cu inima, este întotdeauna mai de folos celui care o face. Ea sensibilizează și arată celui care o face că stă însuși sub milă. Mila pentru trebuințele trupului este revărsată asupra tuturor dar, pentru înclinarea voii, cel vrednic se bucură de mai multă cinste decât cel nevrednic.

- În 1906, președintele Theodore Roosevelt spunea, „Nimeni nu poate să participe la torturarea unei ființe umane fără ca propria lui condiție morală să nu fie înjosită pentru totdeauna.“

19 octombrie 2007

- Ieri am fost la Doctorul Weimert care mi-a scos excesul de lichid (mucozități întărite) din urechea dreaptă. Procedura este simplă; o mică seringă trece prin timpan și apoi cavitatea este „vidată“. Inițial este o durere ascuțită de scurtă durată și apoi senzația expunerii la zgomot mare. Aparent „canalul lui Eustache“ din urechea dreapta îmi este defect și în stare de „stres“ (răceală), lichidul se acumulează în exces și se solidifică.

- Foarte mulți „înțelepți“ și auto-declarați „prezicători“ vorbesc despre declinul unor populații etc. În speță este oferit cazul Rusiei, Europei și României. Aceste „predicții“ se întemeiază pe analiza unor perioade foarte scurte și foarte prost înțelese. Mai rău, aceste perioade și înțelegerea lor sunt considerate stări fixe și obli-

gatorii și sunt proiectate în viitor. Spre exemplu situația din Estul Europei din deceniul nouă al veacului al douăzecilea este considerată eșantion reprezentativ, „model”. Acești prezicători de nimica sunt niște proști. Ultimul lucru de care ar avea nevoie teritoriile amintite ar fi suprapopularea. De fapt neamurile acționează înțelept. În unele părți numărul populației este ținut coborât iar în alte părți, țările arabe și africane, populația crește enorm căci acolo se practică genocidul, în țările africane, prin boala AIDS și în țările arabe prin războiul de exterminare.

- Există vise în care persoanele ne apar în înfățișarea lor veșnică, în trupul lor duhovnicesc. Aceste vise întotdeauna ne artă cât de fără rost și cât de dăunătoare sunt certurile, mândria, ambițiile, invidia și fătărnicia.

22 octombrie 2007

- Aflu despre trecerea la cele veșnice a marelui bas-bariton David Ohanesian. Unul dintre cei mai buni cântăreți și artiști pe care l-a avut realmente glorioasa Operă Română.

- Conceptele cu care operează oamenii, noțiunile de bază în reprezentarea lor fizică, se alcătuiesc foarte timpuriu, cred, în primii zece ani ai vieții, asemenea și permanentele afective. În aceste împrejurări „conflictele” noastre privesc adesea stări care nu mai au legătură cu lumea imediată. În aceste condiții este limpede că trăim într-o comunitate și comuniune care se întemeiază pe veșnicie și deci toleranța bazată pe iubire este o necesitate vitală, o cerință de supraviețuire.

- Aventurile militare ale SUA sunt tot mai dăunătoare pentru ele însele.

23 octombrie 2007

- Acum câteva zile am avut o ciudată întâmplare, tulburătoare, cu un șarpe. Zilele calde, aproape de vară, au făcut ca ritmul toamnei să fie lent și, tot lentă, mișcarea animalelor spre iarnă. Lângă poarta complexului „Vatra”, care dă spre drum, am găsit un șarpe mare, lung de circa un metru, negru și cu pânțele galben, care s-a ridicat îndată în poziție de atac. L-am lovit cu un băț solid și l-am lăsat ca mort. După câteva ceasuri, în jurul lui, era o viermuiață de șerpi, poate trei sau patru. Seara, când am închis poarta nu mai era nici urmă de șarpe. Cred că mulțimea

șerpilor era în ajutorul celui lovit pe care l-au salvat sau dus în sanctuarul lor. Cred că este o învățătură și îndemn spre purtare de grijă cu toate vietățile, animale sau plante.

- Starea de rugăciune ar trebui să o avem în tot locul. Chiar amintirea de Dumnezeu este rugăciune. În același timp pentru rugăciune este nevoie de efort permanent și stăruință. „Împărăția lui Dumnezeu se ia prin violență”, iar rugăciunea trebuie să cuprindă tot ce ne înconjoară, ceea ce iubim și ceea ce nu iubim. Cu enormă venerație citează Pavel Evdokimov vorbele Patriarhului Iusinian din 1953 „rugați-vă pentru cei care nu știu, nu vor și mai ales pentru cei care nu s-au rugat niciodată”.

23 octombrie 2007

- Mă gândesc că străbunica mea maternă a avut și are un rol special în familia mea. Fiica învățătorului Nicolae Iovănescu din Marga, valea Bistrei, Sylvia s-a măritat cu tânărul preot Pavel Boldea, a născut un fecior, Romulus (bunicul meu matern, „Taica”) și apoi a fost răpusă de tuberculoză galopantă. O fată fecioară care a născut un fiu și apoi a plecat din lumea asta. Poate rugăciunile ei ajută și au ajutat casa Boldea.

- Atunci când neconțentit ne justificăm și nu admitem greșelile sau puțința de a greși facem voia diavolilor, ne supunem lor și lucrăm pentru ei.

- În sudul Californiei sunt incendii colosale. Peste cinci sute de mii de oameni sunt evacuați. Aceste dezastre ar trebui să miște conștiința și inima neamului american.

26 octombrie 2007

- Tânărul Brian, care lucrează pentru compania „Applegate” ce are în grijă sistemul de încălzire și aer condiționat al Centru-lui, îmi spune că are probleme în căsătorie. Căsătorit foarte tânăr, la cei treizeci și șase de ani pe care îi are descoperă că este îndrăgostit. Mai descoperă că dorește copii. Îl sfătuiesc să aștepte câtăva vreme și apoi să se încreadă în instinctele și conștiința lui. Brian este membru al „Martorilor lui Iehova” și are în el o dimensiune religioasă.

- Alcătuiesc un scurt eseu în care arăt neghiobia celor care propovăduiesc „superioritatea” necondiționată a „apusului” și „necesitatea de a renunța la Legea Românească. Această propovăduire

pleacă de la un criteriu fals. Consideră că „superioritatea” este rezultatul volumului de tehnicitate. Nimic mai fals. Nivelul tehnic este cel care este mai lesne schimbător. Dimensiunea unei civilizații, „superioritatea” ei, se poate judeca doar după respectul arătat valorilor veșnice și mai cu seamă vieții, într-un cuvânt volumului de „omenie” așa cum este ea înțeleasă românește. Din acest punct de vedere este limpede că „răsăritul” este mult peste tot ceea ce este numit „apus”. Eseul îl trimit lui Artur Silvestri și apoi la mai multe publicații din Statele Unite și România.

- Isteria războinică devine din nou stridentă în Statele Unite. Din motive de oportunism politic și ca urmare a captivității actualei administrații față de cele mai extremiste cercuri ovreiești probabil că Iran-ul va fi atacat. De fapt toate marile imperii trebuie să se termine și cu cât mai repede cu atâta mai bine. Statele Unite nu vor dispărea, dar va dispărea anormala, monstruoasa, stare de „unipolaritate” mondială.

29 octombrie 2007

- Nespus de frumoase zile de toamnă. Unele clipe par efectiv artificioase, o frumusețe care pare a fi cu neputință. Compar mereu „Vatra” cu Borloveniul. O comparație cu conotații afective, tot mai competitivă.

- Primesc superbe mesaje de la Artur Silvestri plecat în călătorie europeană. Întâlnirea cu el rămâne pentru mine o bucurie specială și un privilegiu.

- Înalt Prea Sfințitul Nicolae al Banatului mă onorează cu o emoționantă epistolă. Îi răspund și trimit două eseuri pentru publicații ale Sfintei Mitropolii. Este o binecuvântare că Banatul are un asemenea Arhipăstor.

30 octombrie 2007

- Vorbesc cu Arhiepiscopul Nathaniel care a lipsit, fiind dus în vizitații pastorale, pentru multă vreme din „Vatră”. Arată foarte bine fizic și emană tărie, căldură și tinerețe. Orice convorbire cu el este ziditoare.

- Aflu că Părintele James, care a slujit Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului din Rives Junction, Michigan, are mari necazuri personale. Un om bun încercat din greu.

- Anume agitații și neplăceri cu mica proprietate din Ann Arbor administrată neglijent de către un personaj haotic. Din nou sentimentul stării de provizorat.

- Adesea, mai ales seara, la rugăciunea de seară, mă încercă mari regrete pentru lipsa de răbdare și mai ales neînțelegerea binefacerilor care ne înconjoară, toate: oameni, plante, cer, pământ și apă.

- Una dintre cele mai dezgustătoare figuri politice americane este Joe Libermann. După ce a avut necuviința de a candida pe lista democrată la Vicepreședinția Statelor Unite, acum pozează în „independent” și, aliat cu „republicanii”, propovăduiește cel mai deșăntat și mai iresponsabil aventurism militar. Acest personaj sinistru, dimpreună cu alți eiusdem farinae, Perlls, Podhoretz, întăresc cele mai vitriolice stereotipuri despre ovrei. (La fel cum în România o fac derbedeii Vladimir „Tismeneanu” și, un alt „deja” Vladimir Socor, fecior al autorului „imnului” Republicii Populare Române.)

31 octombrie 2007

- Ieri în Rusia au fost comemorate victimele crimelor staliniste. Principala ceremonie a avut loc la Butovo, lângă Moscova, în prezența Patriarhului Alexey al II-lea și a Președintelui Vladimir Putin. Președintele Rusiei a spus că ceea ce s-a întâmplat sub comunism dovedește cât de periculoase sunt ideile atrăgătoare dar fără acoperire, care ignoră valorile veșnice și mai ales viața. Diferența dintre președintele Rusiei și paița Traian Băsescu este de categorie.

- În Michigan Center, tineri fără căpătâi se „distrează” aruncând bolovani, de pe poduri, pe autostradă. Evident, acestea sunt încercări de crimă. Dezaxarea criminală devine înspăimântătoare.

- Dimineață, luminată de răsărit, o scară răzămată de clădirea Centrului, între pomii cu frunze multicolore, de toamnă, căpătă o dimensiune simbolică și o frumusețe absolut cutremurătoare.

1 noiembrie 2007

- Vrednicul profesor Pavel Panduru, directorul școlii din Prigor, mă informează că s-a ajuns la o hotărâre în privința așezării unei plăci comemorative „in memoriam” Pavel Boldea pe casa Boldea din Borloveni. Îi sugerez un text, „în această casă s-a năs-

cut și a murit Protopopul Militar Pavel Boldea (16 Noiembrie, 1861-1 Decembrie, 1920), personalitate de seamă a Văii Almajului și Banatului dedicată binelui Bisericii, neamului și familiei". Vorbesc cu Pupu (Ion Bârsan, soțul Otiliei) și cădem de acord asupra detaliilor, forma plăcii, materialul și așezarea ei (lângă intrarea în casă). Tot de acord cădem ca „Uică Cori" să nu aibă amestec sau ocazie în a-și da cu părerea în această privință.

- Primesc copia ultimului număr al gazetei „Vestea" din Mehadia. Un număr excelent și care confirmă vitalitatea Banatului muntos. Este cuprins și un articol al meu despre specificul Banatului. Trimit o scrisoare de suport și un mic text („Prostia ca Virtute"), împotriva „globalizării".

2 noiembrie 2007

- În numărul din 1 noiembrie al gazetei „România Liberă" din București apar comentarii și „cugetări ale lui Horia Roman Patapievici-Animalul, unul dintre capii „elitei de mahala", slugă a actualei stăpâniri. HRP exprimă panica celor pe care îi reprezintă față de confruntarea tot mai directă și mai usturătoare ce o primesc din partea „tradiționaliștilor". Disperat, „Animalul" încearcă o diversiune. Caută să spună că de fapt „schimbările" sunt esența „tradiției" și că cei care se declară tradiționaliști trădează „modelul" (!?) și slujesc pe necuratul. (O foarte penibilă calomnie și diversiune de doi bani.) În realitate „Animalul" este un prost. El nu pricepe că „tradiția" înseamnă viață în duh și exprimare creatoare și mereu originală, a modelului prim și asta în timpul istoric. Autenticitatea „tradiției" este confirmată exact de loialitatea față de model și de împrejurarea că ea este întotdeauna consecventă cu sine, nu are contradicții. Tradiția nu este o formă, ci trăirea vie a fondului.

5 noiembrie 2007

- Mare agitație și „proteste" împotriva filmului rusesc „1612", care tratează sfârșitul „anilor tulburi", vremea lui Boris Godunov și a ocupației polono-lituanieni-germane. Amintirea împrejurării că Rusia a reușit în trecut să își revină din catastrofe istorice enervează pe degenerații stăpâni ai zilei. Din fericire „jupânii" nu pot face nimic.

6 noiembrie 2007

- Ieri noapte a fost prima întrerupere de curent mai mare, circa cinci ceasuri. Sentimentul de neputință, dependență este opresiv. Nu funcționează căldura, apa, lumina. Cauza pare a fi fost un vânt slăbănog. Infrastructurile americane sunt tot mai sobolănite. Nici nu este de mirare socotind că circa 40% din averea țării este risipită pentru război.

- O vizită la un magazin pentru săraci, „Dollar Store“, este tulburătoare. Sunt oameni săraci, de la femei enorme (nu vorbim aici de lipsă de siluetă, ci de 130-140kg. la un metru șizeci înălțime!), fete tinere cu fețe pierdute, bărbați covârșiți sau alții care poartă imitații de bijuterii. Între produse abundă mâncarea nesănătoasă, „junk food“. Mașinile din lotul de parcare sunt fie rable, fie mașini noi care vor fi foarte curând confiscate de bănci. Dar magazinul are spre vânzare sumedenie de butaforii „patriotice“. Mediu bun de recrutare a soldaților și torționarilor. Magazinul este emblematic pentru o populație fără reper moral.

7 noiembrie 2007

- Poate mânat de amintiri subconștiente caut muzica unor marșuri militare sovietice și rusești. Îmi pare fără îndoială că muzica militară cea mai frumoasă este cea rusească și cea germană. Dar muzica rusească este mai puternică, mai emoționantă, coplesitoare.

- „Justificările“ oamenilor foarte bătrâni, pledoariile lor, nu mai sunt luate în seamă. Este consecința împrejurării că ceea ce ei au făcut este evident, pledoariile nu își mai au rostul. Este starea care vestește „Înfrișătoarea Judecată“, unde toate vor fi pe față, „argumentele“ nu vor mai avea rost, singură Mila lui Dumnezeu va mai fi.

8 noiembrie 2007

- Larissa primește doriri de bine de ziua numelui (Gabriela), de la Pupu și sora ei.

- Un simptom al eșecului „globalizării“ îl reprezintă haosul produs de lucrătorii și derbedeii români în Italia. Cei ajunși în Italia sunt lumpenproletariat, „navetiștii“ veacului al XXI-lea – ei au toate tarele navetiștilor dar în plus violența – o altă trăsătură care ține de esență „globalismului“ și care trăsătură, violentă, va evolua ire-

versibil spre canibalism. Exportul problemelor sociale și etnice în altă țară nu rezolvă nimic. Nici pentru țara „exportatoare” nici pentru cea care importă. Italia a crezut că poate avea mână de lucru ieftină și sclavi „nevăzuți”, care să facă muncă „murdară” dar care să fie ignorați social. România a crezut că poate să exporte șomajul și țișănia.

- În Statele Unite coeziunea națională este dată de starea economică. Deteriorarea dramatică a condiției economice duce la schimbări „revoluționare”. Așa a fost în 1933 și probabil că așa va fi foarte curând. Căci economia este mult „sobolănită”, datoria publică este obscenă și moneda, „atotputernicul dolar”, se prăvălește (se prăbușește, „ca mieii lui Alexandra”). Țara se va reinventa. Dar este nevoie de oameni politici cu minimala înțelegere a lui Franklin Delano Roosevelt. Cu cât reinventarea va fi amânată cu atâta criza se va accentua și cu ea va apare pericolul unei revoluții sângeroase.

12 noiembrie 2007

- Am alcătuit o notă adițională sub semnul „Horia Roman Patapievici este un prost”. Neghiobiile acestui personaj dubios despre „tradiție” sunt un scandal. Nu înțelege nimic și caută să înșele. „Tradiția” este trăirea în timp istoric a modelului existențial. Înnoirile sunt permanente, dar ele sunt autentice doar în măsură în care nu contrazic modelul. HRP insinuează că schimbările trebuie acceptate oricum deci, direct și indirect, promovează distrugerea modelului. El este nu numai prost ci și necinstit sufletește.

- În vreme ce pregătesc expedierea Buletinului de Iarnă și a apelului anual de ajutor financiar, ascult opere. Dintre operele lui Verdi cred că cea mai emoționantă și deci mai „bună”, este Rigoletto. Este opera lui Verdi cea mai completă și bogată în exprimare emoțională, de la răs la plâns. Ascultarea mă duce cu gândul la vremea copilăriei când frecventam fanatic opera română. Îmi revin în minte fanaticii (aficionados) de atunci: Doamna Zaharia, Colonelul Rozeanu, Doamna Constantinescu (care s-a și sinucis).

- Profesorul Pavel Pânduru mă informează că ceremonia în memoriam Pavel Boldea va fi în 30 noiembrie. Vorbesc cu el la telefon și cădem de acord asupra detaliilor. Îi trimit și o comunicare, „Un loc”, în care vorbesc despre țara Almajului și „globalism”. El însuși, Pavel Panduru, va prezenta scrierile mele.

13 noiembrie 2007

- Omul obsedat cu „timpul“ istoric trăiește vremea ce îi este dată schizoid. El preamărește ce nu știe, căci este veșnic rupt între reveria unui trecut, cel mai adesea, irelevant, și a unui viitor, despre care nu știe nimic. Un asemenea om cade pradă disperării, invidiei, nepurtării de grijă etc. În fapt singura clipă care are importanță este prezentul trăit cu atenție, trezvie, recunoscând cu dreaptă socotință pe Hristos în semenii noștri.

- Traduc, în engleză, pentru părintele Gheorghe Naghi din California un text despre poezia română creștină.

14 noiembrie 2007

- La magazinul Maijer întâlnesc pe frizerul Ron, acum pensionar. Un om admirabil care mă întreabă despre Andrei și Larissa. Un om care știe să vorbească atât cât trebuie și mereu cu rost.

- La sugestia lui Larissa mă hotărâsc să merg în România pentru a participa la serbarea memorială Pavel Boldea. Ar urma să plec în 26 noiembrie și să revin în 8 decembrie.

16 noiembrie 2007

- Mă agit, probabil disproporționat, în jurul drumului la Borloveni. Dau numeroase telefoane în România. Vorbesc cu profesorul Panduru aranjând detalii ale ceremoniei. Trimit scrisori, solicitând exprimarea simpatiei, Înalț Prea Sfințitului Nicolae al Banatului și profesorului Artur Silvestri. Întocmesc un scurt material despre importanța și semnificația ceremoniei; afirmarea identității „locului“ în mijlocul dezmățului „globalist“.

- La restaurantul „Red Lobster“ avem cina cu admirabilii Jack (Hagop) Dekasian, profesor la Jackson Community College, și cu soția sa, Aida, neurolog la Jackson „Foot Hospital“. Sunt armeni din Liban, educați în Franța, oameni admirabili la toate modurile.

19 noiembrie 2007

- Dezamăgit de comentarii trunchiate în jurul volumului „Trepte“. Comentarii făcute de cei care nu l-au citit. (Între ele „strălucite“ cea a unui „popă“, cu educație mai mult decât aproximativă și cu credențiale mentale penibile. Comentariul este dezgustă-

tor, în formă și fond, la limita înjurăturilor directe, emanația unui troglodit.)

- Vorbesc cu Aurel Sergiu Marinescu autorul monumentalei lucrări dedicate istoriei exilului românesc în opt volume. Îi făgăduiesc trimiterea „câtorva gânduri“.

20 noiembrie 2007

- Cred că problemele Centrului izvorăsc din izolare. Este necesar ca oameni noi, din toate grupurile româno-americane (adică americani având originea în spațiul cultural românesc, nu obligatoriu „etnici“ români) și reprezentanți ai comunității locale (Jackson) să fie atrași în a colabora.

- Aflu că pentru comemorarea din Borloveni se fac remarcabile pregătiri.

21 noiembrie 2007

- Foarte adesea suntem „pedepsiți“ și obligați să ne vedem condiția, să ne „umilim“, sub „vini“ pe care nu le avem. Este semn că întotdeauna ar trebui să fim smeriți și umili, plini de trezvie.

- Publicații ad-hoc ale părintelui Todeasa seamănă în stil și limbă, până la identitate, cu gazetele românești ardealo-banatică de la sfârșitul veacului al XIX-lea și începutul celui de al XX-lea. Este dovada că în realitate „intriga“, căreia îi acordăm o asemenea importanță disproporționată, nu este decât un pretext ca vorba, cuvântul frumos, să se poată întrupa.

12 decembrie 2007

- Am fost la Borloveni pentru ceremonia de amintire a străbunicului Pavel Boldea. Am mers cu Pupu, Otilia, Pavel (băiat tare bun și blând, ajutător). Ceremonia a fost superbă, cu discursuri, comunicări de ținută și o masă, de post, grozavă. Admirabili și emoționanți prietenii Iuliana, Ion Bănuș și atâția alții. Profesorii Pavel Panduru, Iosif Băcilă fără pereche. Din păcate am avut o noua criză alcoolică. Ea m-a lăsat dărâmat și zdrobit psihologic. În tot acest timp am reușit totuși să mă reconciliesc cu Mariana și Dan. Beba s-a purtat frumos și la fel Doamna Maria Stoian (om de mare suflet). Au fost bune. Larissa era cumplit de îngrijorată și a trebuit să revin acasă, să o văd, ca să înțeleg, după patruzeci de ani, cum este. Mare cretin! Pe drum am călătorit alături

de o tânără nevestă revenind în Canada; curată, calmă, cuminte la minte.

- La Centru aflu mult lucru, pe care îl isprăvesc în trei zile. În același timp continuă agitația în jurul volumului „Trepte”. Ceea ce mă irită este împrejurarea că acel volum este parte din viața mea intimă. În plus cei care îl comentează nu l-au citit.

- În toată această agitație enorm ajutor moral am primit de la Artur Silvestri și de la Aurel Cojocaru.

13 decembrie 2007

- Văd o imagine de la o demonstrație care contestă rigurozitatea democratică a alegerilor ce au avut loc în Rusia și s-au sfârșit într-o victorie totală a lui Putin. Între demonstranți, o bătrână cu figură acră ținând un portret al lui Stalin. Includerea lui Stalin în demonstrații „democratice” nu poate fi decât dubioasă.

14 decembrie 2007

- Andrei mă cheamă la ordine drastic. Îmi atrage atenția că risc să îmi distrug ce a mai rămas din viața mea în mod iremediabil, în caz că aş pleca intempestiv din „Vatră” și de la Centru.

- Am vise lung și chinuitoare cu drumuri în tren, rătăcirii în cartiere dubioase populate de negri, situații de pierdere.

17 decembrie 2007

- Agitația interioară continuă deși se potolește. În 14 decembrie vorbesc cu Episcopul Irineu și aflăm cale de aplanare.

- Informez prompt pe Arhiepiscopul Nathaniel și pe Diaconul David Dancea. Apoi vorbesc cu ei și din nou le explic situația și în special că scrierea „Trepte” este parte din viața mea privată, fără legătură cu acest Centru.

- Mă ajută mult revederea ciclului „The Lord of the Rings”. Film eminent.

18 decembrie 2007

- Mă trezesc cu mintea limpede și calmă. Adun material pentru un articol despre „Vatră”.

- Mergem la magazinul caldeu „Mike” și facem cumpărături de salamuri și brânzeturi foarte bune, balcano-central europene.

- Primesc o emoționantă carte de Crăciun de la Traian Lascu. Am greșit mult față de el și îmi pare sincer rău.
- Agitația mea interioară se liniștește dar rămân cu mare amărăciune privind relația cu cei din jur.

20 decembrie 2007

- Sfântul Martir Ignație Teoforul cel care, după Tradiție, ar fi fost mângâiat de către Iisus, și martirizat sub Traian.
- Trimit o scrisoare de împăcare lui Traian Lascu în care îi explic starea mea sufletească și mentală.
- Primesc din Mehadia, prin internet, gazeta „Vestea” conținând o amplă prezentare a comemorării lui Pavel Boldea. Răspund la câteva întrebări puse de către Nicolae Danciu-Petniceanu. Răspunsurile vor fi publicate în numărul următor al gazetei.
- Apele balneare, „aquae”, sunt numite și „ape salutare”.

20 decembrie 2007

- Anume necazuri cu acoperișul care la vreme de iarnă lasă să picure apa în camera lui Andrei. Nu există streășină și gheața blochează scurgerea apei. Trebuie să înlătur zăpada de pe acoperiș și să sparg mici jgheaburi de curgere.
- Adesea am atacuri de frică. Frica este semn de credință șovăielnică, slabă. În loc să mulțumim clipei date și binefacerilor imediate, ne chinuim cu gânduri despre un viitor despre care nu știm nimic. Este ispita „de dinainte”, robia către închipuire și iluzia.

24 decembrie 2007

- Cu Andrei și Evelyn văd părți din filmul „Roma”, epoca Cezar-Octavian, de la cucerirea Galiei până la bătălia de la Actium. Film excelent mai ales în reconstituirea atmosferei, modului de gândire.
- Cu mult mai lesne este să dăm sfaturi altora decât nouă. În relația cu „alții” scăpăm de demonii interiori, ai mândriei, părerii de sine, mâniei. Cei care ne creează iluzii, închipuiri, ispite de care atâta de ușor suntem înșelați.

26 decembrie 2007

- Singura lumină la acest Crăciun a fost familia mea și câțiva, mai exact doi, prieteni, Aurel Cojocaru și Artur Silvestri.

- Sunt conștient că ar trebui să îmi țin firea și să mă comport nesimțit. Nu pot. Mai grav nu dau ascultare celor care (Larissa, Andrei, Aurel Cojocaru, Artur Silvestri) mă sfătuiesc să aștept cu răbdare și cu încredere.

27 decembrie 2007

- Ne pregătim pentru un drum la Pittsburgh și Allentown (părinții lui Evelyn). Cele câteva zile de „despărțire“ de „Vatră“ le anticipez cu bucurie. Aceste zile vor fi prilej de a pune lucrurile în perspectivă.

28 decembrie 2007-8 ianuarie 2008

- Sunt împreună cu Larissa, Andrei și Evelyn în Pittsburgh și, pentru Noul An, la Allentown, la admirabilii părinți ai lui Evelyn, L. P. și Shing Mai. Oameni calzi, prietenoși, generoși.

- Văd toate episoadele admirabilei producții britanice „Roma“.
- Urmăresc meciuri de box cu Andrei. Cu această ocazie descopăr fața hâdă a sistemului „pâine și circ“.

- Agitația mea internă continuă.
- Aflu despre moartea lui Casian Fetea, preot în New York, și serviciile funerare unde s-au arătat toți „misionarii“ de la București.
- Îmi pun în ordine poșta sosită în lipsă mea.

9 ianuarie 2008

- Primesc copie după scrisoarea întocmită de către „ofiterii“ Centrului (ai consiliului de administrație). O scrisoare eminentă! Acea scrisoare atrage atenția că lucrul și progresul Centrului se datorează, în bună măsură, activității mele de aproape un sfert de veac; că în acel timp am publicat mult în folosul comunității și al Episcopiei Ortodoxe Române; că sunt un scriitor care are dreptul să își exprime liber părerile. În privința volumului „Trepte“ se atrage atenția că el este o lucrare fără legătură cu Centrul; că între Episcopul Auxiliar Irineu și mine lucrurile s-au explicat și împăcat. Iar cu aceasta, comitetul de administrare al Centrului consideră întreaga discuție despre volumul „Trepte“ închisă. Scrisoarea este o, cum ziceam, o eminentă lecție despre libertatea de exprimare academică. Lecția ce o am de învățat este de a avea mai mare încredere în oameni și chiar în mine și că, vorbele Sfântu-

lui Iacob: 1, 19, „omul să fie grabnic în a asculta și zăbavnic în a grăi”.

- Cred că problema care dezbină cel mai mult comunitatea ortodoxă româno-americană este împrejurarea că în interiorul ei operează concepte diferite. Cei „nou veniți” sunt fie incapabili, fie nevoitori, pentru o vreme, să înțeleagă împrejurarea că, vrând-nevrând, vor trebui să își „reinventeze” identitatea, să devină români-americieni sau, pur și simplu, americani. Ei continuă să opereze cu conceptul de „Biserică-Stat” și, mai grav, îl confundă cu cel de „Biserică-Neam”. Nu înțeleg că „Neamul” este o noțiune duhovnicească, nu politică și încă mai puțin, socio-economică. Cred de asemenea că noțiunea de „Biserică-Mamă” este folosită frivol și abuziv și că, tot după părerea mea, este o noțiune dubioasă. Cine este „Biserică-Mamă”, cutare trup apărut în ființă acum un veac, sau Biserica din Ierusalim alcătuită prin Pogorârea Duhului Sfânt? În Lumea Nouă „Biserica” nu ține de „stat”, ține de oameni. Deci esențială este înțelegerea și integrarea în conceptul de „universalitate”, de „sobornosti”, „comuniune”, care înseamnă și unitate în diversitate. În acest concept subordonarea către un trup administrativ bisericesc din altă parte a lumii, altul decât local, este o contradicție și un nonsens, o stare antitetică.

10 ianuarie 2008

- Primesc disproporționat, neobișnuit de multe telefoane de la reprezentantul unor „anumite” cercuri din New York. Cred că acei indivizi sunt roși de curiozitate, că au avut parte în intrigă și provocarea „Trepte”. În același timp este limpede că „au luat-o în barbă”.

- Cina la restaurantul „Red Lobster” cu Larissa și cu Preabunul Părinte. Prezența lui este întotdeauna caldă și ziditoare. Nici nu trebuie să spună ceva, este suficient să fie prezent. Doamne ferește-I și ferește-ne de rău!

- În cartea despre Biserica Ortodoxă, Thimothey (Callistos) Ware spune că puține lucruri au păgubit credențialele morale ale ortodoxiei mai mult ca acuza de colaborare cu regimul comunist în represiunea „Uniților”.

- Conform lui Nicolae Densușianu izvoarele antice îi numeau pe pelasgi, populația antică nord-dunăreană, „pii și virtuoși”.

11 ianuarie 2008

- Aflu că Artur Silvestri a luat asupra sa tipărirea unei cărți privind comemorarea Protopopului Colonel K. u. K, Pavel Boldea. Titlul cărți este eminent, „Un Prinț Popular“. Generozitatea și înțelepciunea lui Artur Silvestri mă copleșesc. Cartea este mărturie despre importanța „locurilor“ care au făcut și fac cu putință viitorul românesc.

- Lucrez la un articol de popularizare (în românește) a „Vetrei Românești“ și a celor ce au trudit pentru ea, asemenea la unul despre concepte și unitate în diversitate în englezește.

14 ianuarie 2008

- La cină avem pe Ralph și Jo Hoffman, admirabili reprezentanți ai decenței și statorniciei în Jackson.

- Vorbesc cu Dn. Ng. care îmi spune interesante lucruri din viața românilor-americieni din Florida, inclusiv despre modul în care sunt divizați, „la cel mai înalt nivel“, și de către cine, cu toată siguranța, nu ar trebui.

- Caracteristica ortodoxiei a fost unitatea în dogmă și respectul pentru circumstanțele locale, unitatea în diversitate, exact ceea ce este „Biserica“ prin mesajul Sfântului Pavel, Efeseni, 4.

15 ianuarie 2008

- Ministerul apărării anunță că sunt în lucru, au fost comandate, produse farmaceutice care „desensibilizează“. Ele vor fi folosite pentru a face pe soldați să acționeze ca roboți fără conștiință. Interesant modul de prezentare, „pentru a preveni tulburările nervoase ale combatanților“.

- În 1906, președintele SUA, Theodore Roosevelt spunea, „Nimeni nu poate participa la torturarea unei ființe umane fără ca propria sa condiție morală să nu fie pentru totdeauna înjosită.“

- Lucrez la un studiu, „Despre concepte și unitate în diversitate“, în engleză. Voi vorbi despre reaua folosință a unor concepte rău înțelese, de către popi pseudo-naționaliști și ignoranți, și voi arăta că unitate în diversitate înseamnă obligativitatea trupului canonic american.

16 ianuarie 2008

- Neplăceri cu acoperișul. Firma „McDonald” caută soluție dar fragilitatea materialelor, starea lor improvizată și minimală, face operațiunea dificilă.

- Am următoarea părere, opinie personală despre Episcopia de la „Vatră”. Conflictul artificial, și artificial întreținut de către cei drapați în fals naționalism românesc, dintre componența „americană” și „română” a Episcopiei, devine tot mai evident. Ce este tragic este faptul că este un conflict „fabricat”, fără temei obiectiv. Evoluția fiecărui român ajuns în Lumea Nouă, ca a oricărui alt emigrant, este inevitabil spre Lumea și în Lumea Nouă. Păstrarea modelului existențial românesc înseamnă păstrarea înțelegerii românești a binelui și răului, este o contribuție veșnică și care nu ține de o „limbă”. Perpetuarea modelului existențial românesc, ca viață în veci, este expresia celui mai autentic și veșnic „românism” dar care, repet, nu are legătură cu limba vorbită. Oportuniștii în sutană, lași și instigați, au mers până la a pune la cale înființarea unui nou „exarhat”, (ce va fi putând fi o asemenea concepție fie și doar sub semnul închipuirii, habar nu am) românesc în Lumea Nouă. Deci un act de rebeliune deschisă împotriva Episcopilor canonici! În bună măsură este rezultatul neînțelegerii sau neputinței și îndărătniciei de a nu pricepe natura grupului român-american, parte a Lumii Noi și nu appendice al României. Contribui articole și vorbesc în sprijinul Arhiepiscopului Nathaniel care singur luptă pentru binele Episcopiei Ortodoxe din America, „Vatra Românească”.

17 ianuarie 2008

- Zăresc cu neplăcere pe smochinitul „securist n.o”, trecut, zbârcit, trândav, mirosind rău. Pentru el și cei care îi sunt scoborători și rudenii nu simt decât scârbă și ostilitate activă.

18 ianuarie 2008

- Răul comunist continuă. Trimișii, agenții răului comunist sunt în activitate și activați. Poate cei mai nocivi dintre ei sunt oportuniștii în sutană. Acești indivizi ar trebui deconspirați, dosarele lor trebuie făcute publice. Răul trebuie oprit.

21 ianuarie 2008

• Andrei petrece câteva zile cu Larissa și cu mine. Sunt zile binecuvântate.

• Vremea este rece, polară. Cu Andrei fac anume plimbări prin natura încremenită. Zărim cârduri de căprioare.

• Am enervări cu obținerea chiriei de la mica proprietate ce o avem în AnnArbor. Agentul este un caraghios care, cred, este și „pe droguri”.

• Eftimie înseamnă „voie bună”.

22 ianuarie 2008

• Anume enervări legate de casa din Borloveni sunt provocate de comentarii și comportamente aberante ale generației părinților mei. Oameni uitați în lume și care se comportă prostește mai mult decât trebuie.

• Dumnezeu pedepsește nu numai cauza răului ci și instrumentul prin care răul este promovat.

23 ianuarie 2008

• Aflu cu mare părere de rău că Doamna Bârsan, „Memeta”, mama lui Pupu, nu se simte bine, are probleme cu echilibrul. Cu siguranță că este vorba de vârstă, optzeci și cinci de ani, dar este și împrejurarea că, fiind o femeie de caracter, nu se vaită și deci este neglijată.

• Împreună cu Diaconul David Oancea definitivăm un articol al meu despre Episcopul Policarp Morusca, ierarh român-american, nu „român” în America.

• Gazeta și Calendarul „Solia” sunt un exemplu de continuitate culturală. În același timp sunt un exemplu de „românism autentic”, de viață în „modelul existențial românesc”. O condiție care înseamnă, mai ales, înțelegerea diferenței dintre „Tradiție”, ca viață în Duh și viață a Duhului, și „tradiții” care sunt amănunte trecătoare și ținând de timpul istoric. În fond este înțelegerea faptului că, „litera ucide iar Duhul face viu” (Sf. Pavel, Corintieni II, 3, 6). Cei care se drapează în fals „naționalism românesc”, mulți dintre ei profitori în sutană, nu fac decât să slujească actuala stăpânire românească, aservită „globalismului” satanic, o stăpânire nevrednică și vremelnică.

24 ianuarie 2008

- Un studiu făcut de jurnaliști americani arată că între 2001 și 2003 dislexicul G. W. și administrația lui în chip sistematic au mințit în privința Irak-ului, au creat isterie războinică, au târât țara într-o catastrofă militară.

- Cheltuielile nebunești în aventuri militare iresponsabile își arată roadele. Datoria fabuloasă acumulată provoacă o criză economică puternică și care cuprinde toată lumea. Bursa Statelor Unite realmente se dezintegrează.

- Alcătuiesc o notă despre publicațiile „Solia“ ale Episcopiei de la „Vatra Românească“. În ea vorbesc despre admirabila continuitate în duh și istorie și de meritul Arhiepiscopului Nathaniel și a Diaconului David Oancea. Doi oameni eminenți! Articolul îl trimet gazetei „Meridianul Românesc“ (SUA) și „Învierea“ (Mitropolia Banatului).

- Fără iertarea „greșiților noștri“ nu există mântuire.

25 ianuarie 2008

- Trimit un scurt articol publicațiilor electronice editate de către marele Artur Silvestri. În articol arăt că situația economică din Statele Unite și din lume este consecința aventurismului militar nebunesc al administrației dislexicului.

- Schimb mesaje cu Teresa, calde și prietenoase. Ea este într-o stare sufletească rea și trebuie ajutată cât de mult căci este un om bun.

28 ianuarie 2008

- Artur Silvestri mă informează că acum există trei pagini web dedicate Centrului și publicației sale „Information Bulletin“. În acest fel, Centru este accesibil tuturor.

- Încep să adun materiale și să alcătuiesc articole privind istoria Episcopiei de la „Vatră“ între 1977-2008. Activitatea Arhiepiscopului Nathaniel trebuie popularizată. Modestia lui exemplară nu trebuie să oprească răspândirea exemplului bun, aproape unic, pe care îl reprezintă în ortodoxie.

29 ianuarie 2008

- Fenomenul „manelizării“ cuprinde România. El se extinde în cultură, viața socială, economică și spirituală. Prostul gust și

improvisația ridicată la rangul de virtuți. Condamnarea fenomenului „manelizării” (unde se cuprinde și „elita de mahala”, intelectualii bugetofori, fripturiștii, veșnic slujitori ai „stăpânirii”, oricare s-ar nimeri) este un act necesar și moral.

30 ianuarie 2008

- Aflu că „Buletinul” Ianuarie-Martie 2008 îl voi primi de la tipograf în primele zile ale lui februarie.

- Noaptea trecută temperatura a scăzut în câteva ceasuri cu peste douăzeci de grade Celsius, de la plus zece la minus zece. Această cădere de temperatură a fost însoțită de vânturi teribile, necruțătoare. Din fericire electricitatea nu s-a întrerupt. Oricum clima locului, ca și țara, este necruțătoare, brutală.

31 ianuarie 2008

- Primesc un mesaj de la Sergiu Iosipescu. La mesaj este atașat un splendid articol despre cetatea Chioarului unde săpăturile arheologice, începute de Radu Popa în 1968, sunt continuate de el (Sg. Isp.). Articolul prezintă impresionanta devenire și evoluție a cetății care, „în nuce”, este istoria transilvană; modul în care s-a făcut Transilvania. Această continuitate, prezentarea ei, este benefică înțelegerii provinciei și ajută, sau ar trebui să ajute, la îndreptarea stărilor rele. Din articol mai rezultă modul dezgustător în care comunismul și apoi mlaștina post 1989 s-au debarasat de „Direcția Monumentelor Istorice”, singura instituție care ar putea stăvilii sistematica distrugere a vestigiilor istorice în spațiul românesc.

- Îmi pare că modul în care sunt tratat de către o „anume” parte dintre ploșnițele în sutană seamănă cu modul în care erau atacați intelectualii de marcă în România anilor '50 ai veacului XX. Acele „demascări” manifestau slugărnicia către sistem iar, în cazul păduchilor în sutană, jalnica plecare față de „ciolan”, față de, ce cred ei a fi, urmașul la tron; atitudine de hienă.

1 februarie 2008

- „De mortibus nil nisi bonum”. „Lex orandi, lex credendi”.
- În Borloveni sora unei vecine a casei Boldea, pe nume Călina, frumoasă și temperamentală, prinsă în flagrant (flagrante, căci a fost prinsă în această stare, „nu de multe ori, da' cam des”) a fost trimisă de bărbat, în vreme de iarnă, să aducă de la fân-

tână o găleată cu apă. A trebuit să facă operația în pielea goală. Tachinat, bărbatul s-a apărut și în fond, a apărut-o, „ce dacă, nu-i săpun să scadă“.

- „Uranic“ ține de cer, „teluric“ de pământ.

4 februarie 2008

- În urmă cu câteva zile, Curtea Constituțională a României, instanța judiciară supremă a țării, a decis că legea prin care funcționa Consiliul Național de Studiere a Arhivelor Securității este neconstituțională. A fost o decizie de bun simț și care stabilea ceea ce era evident, că nu poate exista o „comisie“, numită de puterea politică și care să aibă autoritatea de a decide în chip absolut și selectiv caracterul unui cetățean. Decizia CC nu avea nimic de a face cu împrejurarea că „securitatea“ a fost o instituție bestială, sau cu „procesul comunismului“. Curtea Constituțională, pur și simplu constată că acea CNSAS era o entitate care nu se află sub lege. Reacția fripturiștilor și oportuniștilor a fost de circ. „Alianța Civică“ (organizația „soros“ și „sortos“) a organizat „demonstrații“ (la care au participat câteva zeci de boșorogi și la care au vorbit menopauziasta Mungiu (Mugiu)-Pipide (sic!), baba Blandiana și alți asemenea. Teribilismele de puști arierat ale senilului Mircea Dinescu sau văicărelile lui Ticu Dumitrescu („cei care lucrează pentru CNSAS nu vor avea din ce să trăiască“) au fost penibile. Ceea ce aceste epave și stârvuri morale nu pricep este că singurul lucru care stă între statul de drept și tiranie este independența judiciarului. Dacă orice decizie a Curții Constituționale dovedește că în România lucrurile nu merg doar rău.

5 februarie 2008

- Este o vreme a agitației birocratice și administrative. Primesc de la tipar ultimul număr al Buletinului Informativ, conținând și punerea la punct în privința volumului meu „Trepte“, este de curățat Centrul și am de pregătit „Adunarea Generală“ anuală. Efectiv este mult mai mult lucru decât sunt plătit!

- Încep să lucrez la un scurt material cuprinzând amintiri personale despre Părintele Coriolan Buracu. Voi caută să îl prezint la sesiunea comemorativă de la Prigor, august 2008.

6 februarie 2008

- Larissa împlinește șaiszeci de ani. Toți ani care au trecut îmi pare că au zburat încărcăți cu bucurie și rost. Vremea marilor dezvoltări ne stă înaintea!

- Lucrez la scurtul material despre Părintele Coriolan Buracu. În special îmi aduc aminte de o carte poștală trimisă de el la Borloveni la începutul lui august 1954. Era vremea în care „taica”, Romulus Boldea, era în surghiun la Săveni. Familia nu credea că va reveni curând acasă. Dar Coriolan Buracu scria, „Îți scriu la Borloveni căci știu că rândurile astea te vor afla acasă. Întotdeauna Maica Domnului a apărat familia noastră și acum și pe tine te va întoarce la rosturile tale”. Zece zile mai târziu, în 16 august 1954, Romulus Boldea revenea în Borloveni la casa și familia lui.

7 februarie 2008

- Iarna antipatică merge înainte cu viscole, mari căderi de zăpadă, necazuri cu acoperișul clădirii.

- Statele Unite intră în isteria „alegerilor”. Singura figură pozitivă este Barak Obama, „afro-american”, ceva mai tânăr și care pare singura persoană capabilă să reprezinte o înnoire. Hillary Clinton este o vită coruptă iar „republicanii” sunt epave morale, epigoni ai lui W. Interesant în momentul de față „experiența” în viața publică a SUA ar trebui considerată de alegători un minus și nu un plus.

8 februarie 2008

- Mici percepții despre „ignorarea” mea la Borloveni îmi sunt spulberate atât de Otilia cât și de Pupu. Rețin delicatetea specială cu care o face Pupu.

11 februarie 2008

- Vreme de iarnă dușmănoasă. Intrăm în cea de a treia lună de când bântuie nemilos, cu enorme căderi de zăpadă, viscole și geruri polare.

- Există o mare confuzie între „persoană” și „relații”, între „persoană” și „caracteristici personale”. „Caracteristicile personale” nu reprezintă „persoana”, ele o caracterizează.

- Încep să adun material pentru o prezentare a istoriei Episcopiei de la „Vatră” din 1977 și până prin 2005-2006. Esențială îmi pare a fi prezentarea ei în bună credință și în duhul adevărului, fără laudă exagerată și fără modestie nepotrivită. În acest sens vorbesc cu înțeleptul Arhiepiscop Nathaniel care în totul este de aceeași părere. (În cursul scurtei întrevederi rețin aspectul său tineresc, o tinerete care izvorăște din proștețime spirituală.)

12 februarie 2008

- Vremea de iarnă dușmănoasă persistă.
- Încep lucrul la istoria Episcopiei. Alcătuiesc un „plan” general și, la sugestia lui Artur Silvestri, voi caută să folosesc mult „istoriile orale”, amintirile unor martori ai evenimentelor. Principala problemă va fi posibilitatea de a spune adevărul așa cum îl percep. Fără acest lucru nu voi putea lucra.

13 februarie 2008

- Curățenie generală la Centru prin firma „A-Z” care subcontractează lucrul unei familii de înapoiți mental.
- Primesc telefon de la Petrișor Marcel, aflat la Paris. Un om echilibrat și neschimbat în credințele și sentimentele lui din prima tinerete. Convorbirea cu el este întotdeauna ziditoare.
- Aurel Cojocaru primește rezultatele examenului de prostată. Nu sunt foarte bune dar nici rele. Va începe un tratament drastic. Își păstrează echilibrul și curajul. În general, încărcat de greutate, se comportă cu o admirabilă demnitate și seninătate. Îmi pare atât de bine că ne-am „regăsit” după aproape patruzeci de ani, din vremea anilor de liceu.

14 februarie 2008

- Iarna apăsătoare are ca rezultat o anume stare de generală depresie, descurajare, îndoială existențială.
- Aflu despre o interesantă carte publicată recent, Eric Wilson, „Against Happiness; In Praise of Melancholy (Împotriva fericirii; în lauda melancoliei). Cartea arată că voioșia prostească etalată cu rost și fără rost, este dovadă de suficiență și în fond de teamă; teama de a fi diferit. O anume doză de tristețe și melancolie fac posibil progresul. Cei care le poartă sunt cei care acre-

ditează ideea că schimbările sunt necesare, că stările existente pot fi mai bune și că unitatea stă în diversitate.

15 februarie 2008

- Actele cerute prin consulatul românesc din Chicago întârzie să sosească, sunt acum trei luni și jumătate!

- Vorbesc cu Diaconul D.O. La fel de prieten ca întotdeauna. Îmi spune despre unele idei ale lui Jn. Snt. privind micro-administrarea bugetului minuscul al Centrului. Sunt expresia bunelor intenții ale unui om care habar nu are despre realitatea concretă a locului.

18 februarie 2008

- În mod mârșav, Kosovo Metohia este ruptă din trupul Serbiei prin voința de a face rău a „imperiului“.

- Mănăstirea „Adormirea Maicii Domnului“ din Rives Junction, Michigan și comunitatea ei au un extraordinar rol în răspândirea ortodoxiei în America și în generarea unui ortodoxism „american“. Fără îndoială că Părintele Arhimandrit Roman Braga este un „stareț“ al Lumii Noi.

- Mari enervări și agitații în jurul micii proprietăți ce o avem în Ann Arbor. Prilej de a cunoaște culisele rău mirositoare ale realității imobiliare americane.

19 februarie 2008

Mă întreb despre rostul existenței mele, a lipsei de perspectivă ce o am, a obligațiilor materiale față de oameni care cel mai adesea m-au dezamăgit. „Pătimirii Tale ne închinăm, Hristoase Dumnezeu nostru/ învrednicește-ne să vedem și Slăvita Înviere a Ta.“

20 februarie 2008

- Aflu că volumul publicat prin enorma generozitate a lui Artur Silvestri, „Pavel Boldea“, are o excelentă primire în Almaj.

- Lucrez la întocmirea dosarului pentru Adunarea Generală a Centrului din 1 martie 2008.

- Relațiile personale cu România sunt un chin pentru mine. La mijloc este atașamentul exagerat al Larisei pentru rudele ei și exclusivitatea mea, egal exagerată.

21 februarie 2008

- Vremea pe care o trăim este a confruntării dintre „locuri“ și „imperiu“, de fapt dintre diversitate și uniformitate. Cred că secretul stă în înțelegerea împrejurării că unitatea nu există și nu poate fi manifestată decât în diversitate. Fiecare act de creație este unic și nerepetabil, trebuie respectat în sine. Altfel se ajunge la o mediocritate monotonă care este de la necuratul.

22 februarie 2008

- Trimit un scurt articol, „Permanentă Vinovăție“ revistelor electronice (Artur Silvestri) și gazetei din California, „Meridianul Românesc“. Articolul adresează semnul vremii noastre, caracteristica „imperului“ rău de a crea, prin tot soiul de regulații și legislații anapoda, starea de potențială vinovăție a tuturor cetățenilor. Toți pot deveni ținte ale viitoarei prigoane. Același lucru s-a întâmplat și cu provincia Kosovo. Toate statele lumii au fost avertizate de consecința minimului „dezacord“ cu „imperul“.

- La Belgrad sunt enorme demonstrații. Sârbii reacționează în maniera tipică, „aprilie 1941“, care le-a adus și renumele și suferințele.

26 februarie 2008

- Merg să îmi fac analiza sângelui la clinica din Chelsea. Atmosferă eminamente civilizată.

- Larissa are gripă și iarna continuă cu dușmănie, agasant, exasperant.

- Statele Unite avertizează România să își schimbe atitudinea și să recunoască provincia, ilegal declarată independentă, Kosovo. La fel au procedat sovietele când au invadat în august 1968 Cehoslovacia (și România a protestat), au „avertizat“ România. „Ce umblă roată, vine roată“.

27 februarie 2008

- Iarna nu se mai sfârșește, este exasperant.

- Mă agit mult, probabil din nou disproporționat, în jurul Adunării Generale a Centrului. Ca întotdeauna de enorm ajutor sunt cuvintele calde și îndemnurile înțelepte ale lui Artur Silvestri.

- Pupu stă mult în Borloveni unde se simte bine. Se avântă în declarații privind rostul „casei“ Boldea, care sunt exagerări în bună credință dar nefolositoare.

- Alcătuiesc un material și îl trimit mai multor publicații în care arăt că în „casa” Boldea, în veacul XIX, a avut loc trecerea de la fruntaș local la fruntaș provincial. Cei care au făcut saltul au rămas însă țărani și au manifestat, ceea ce Petre Nemoianu numea, „vigoarea țărănească”.

28 februarie 2008

- În multe dimineți sunt copleșit de gânduri negre, de neagră depresie. Mă simt inutil, nefolositor și piedică pentru cei din jur.

3 martie 2008

- Adunarea Generală a Centrului a trecut cu bine. Nimic special, nici în bine și nici în rău. Entuziasmul meu a trecut și de fapt sunt decepționat. Înaintea adunării am vorbit cu Traian Lascu, un adevărat om cumsecade. La adunare a fost și Gus Vincent, îmbătrânit frumos. Imediat alcătuiesc toate hârtiile necesare îndosarierii. În fond agitația mea a fost mai mult preventivă și în bună măsură inutilă. Enorm ajutor moral din partea lui Artur Silvestri și Aurel Cojocaru și ca întotdeauna, din partea Larisei și a lui Andrei.

4 martie 2008

- Sunt treizeci și unu de ani de la cutremurul căruia i-am fost martor.

- Ieri am fost la vizita medicală anuală. Dr. Rebecca Patrias m-a aflat sănătos. Voi începe să iau medicamente contra stărilor de depresie și anxietate.

- Conștiința noastră este cel mai obiectiv judecător. Ne corectează și îndrumă. Pervertirea, ignorarea propriei conștiințe duce la disoluția personalității, neantizarea ei. Conștiința ne raportează existențial și ne mână spre Tatăl Ceresc. Minunate vorbe despre conștiință sunt în „Omilii” Sfântului Ioan Gură de Aur.

5 martie 2008

- Mă agit interior în jurul conștiinței că în această comunitate și aici la Centru am fost tratat nedrept și nu am fost prețuit. Nu mă gândesc sub specia succesului financiar, care nu a fost, ci a rostului.

- Iarna continuă cu furie și brutalitate prostească. Din nou suntem acoperiți de zăpadă.

- Barrak Obama este atacat cu furie de către întregul „establishment“. Speranțele ce le nutream au fost în van. Sistemul este putred. El continuă lupta, dar „lobby“urile sunt contra lui.

6 martie 2008

- Bogăția și sărăcia sunt, dincolo de limita supraviețuirii, stări de spirit și țin de dorința personală.

7 martie 2008

- Vecinul D. e tot mai abătut. Nevasta îi este într-un azil și el se află singur și părăsit. Fugit spectaculos din România, cu un avion meteorologic, în 1947 a ajuns la capătul liniei, după o viață fundamental întemeiată pe improvizații: cai, crescut nurci etc.

- Trimit scrisoare de mulțumire părintelui Leo Copacia pentru o foarte frumoasă carte dăruită Centrului, „Românii din Salem, Ohio, 1900-2000“. Îi fac o recenzie pentru „Buletinul Informativ“ și „Solia“.

10 martie 2008

- Am început acum câteva zile întrebuințarea unui medicament anti-depresiv. Până una alta îmi face rău: îmi dă amețeli, apatie, inapetență. Cred că toată nervozitatea ultimelor luni s-a adunat și preschimbă în criză. Va trebui să văd și un psihiatru.

21 Martie, 2008

- Medicamentele luate au fost reduse drastic după circa o săptămână. S-au dovedit inutile.

„Spaimel“ de tot felul sunt ispite. Întâmpinarea lor nu trebuie făcută „chimic“, depresia însăși trebuie considerată ca mișcare a sufletului spre pocăință și lumină. Ca în toate împrejurările ne rămâne un singur și permanent reazam: „Și nu numai atât, dar și în necazuri ne laudăm, bine știind că necazul rodește răbdare, iar răbdarea, încercare, iar încercarea nădejde. Iar nădejdea nu face de rușine, pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre prin Duhul Cel Sfânt care ni s-a dat.“ (Sfântul Pavel, Romani, 5, 3-5)